

சிலுவை இல்லாத இயேசுவா?

சுகரியா பூணன்...

“சிலுவையில்லையேல்.... கிரீடமும் இல்லை!”
(NO CROSS?.... NO CROWN!)

சிலுவை பாரதைக்குள்...

1. சிலுவை இல்லாத இயேசுவா? எச்சரிக்கை!	- 5
2. இடுக்கமான வாசல் வழியாய் உட்கிரவேசிப்பீர்!	- 11
3. சம்பூரண சுவிசேஷம்!	- 18
4. ஒத்தவேஷக்காரர்கள்!	- 29
5. நிந்தை மிகுந்த கிறிஸ்துவின் சரீரம்!	- 37
6. உங்கள் தீர்மானங்களே உங்களை உருவாக்குகிறது!	- 45

சிலுவை இல்லாத இயேசுவா? (CROSSLESS JESUS?) - 1997

Copyright - ZAC POONEN

இப்புத்தகத்தின் செய்திகள் தவறாகக் கையாளப்படுவதை தவிர்ப்பதற்காக இப்புத்தகம் பதிப்புரிமையைப் பெற்றுள்ளது. ஆசிரியரின் அனுமதியில்லாமல், இச்செய்திகள் மொழி பெயர்க்கப்படவோ அல்லது அச்சிடப்படவோ கூடாது.

ஆசிரியர் முகவரி:

Christian Fellowship Centre
#69, Bellahalli, Kannur Post,
Bengaluru – 562149
Karnataka
India
email: cfc@cfcindia.com

சொல்லி முடியா “ஜீவனை”
சீலுவைக்குப் பின் வைத்து
என்னைப் பின்பற்றுகள்
என வருந்தி அழைத்தேன்!

ஆனால்,
அன்று என் சொந்த ஜனங்கள்
‘ஜீவாதீபதி என்னை’ இச்சீலுவையில்
கொலை செய்தார்கள்!

இன்று என் சொந்த ‘கிறிஸ்தவர்களால்’
இச்சீலுவை புறக்கணிக்கப்பட்டு
விண் ஏகி வரும் ஜீவபாதையும்
அடைபட்டுப் போனதே!!

நான் சென்ற சீலுவை வழியைத்
தொடரும் மாந்தருக்காய்
ஏக்கப் பெருமூச்சுடன்
தவித்து நோக்குகிறேன்.....

சிலுவை இல்லாத இயேசுவா? எச்சரிக்கை!

பெந்தேகொஸ்தே அனுபவத்தோடு அடிப்படை வேதாகம சத்தியங்களை விசுவாசித்த சபைதான் கொரிந்திய சபை. இருப்பினும், அவர்கள் கூட ‘வேறொரு இயேசுவான்’ (2கொரி.11:4) போலி இயேசுவை விசுவாசிக்கும் அபாயத்தில் இருந்தனர்! மக்களைத் தவறாய் நடத்துவதற்கு “வஞ்சகன்” அருளியதே இந்த வேறொரு இயேசு! இந்த அபாயம் அப்போஸ்தலர் காலத்திலேயே இருந்திருந்தால், இன்று எவ்வளவு அதிகம் இருக்க வேண்டும்!!

1. “இயேசுவின் மரணத்தைச்” கூடக்கச் செய்யும் சிலுவையின் உபதேசம் இல்லாமல் ‘இலகுவான’ கோலி கூவிசேஷத்தைப் பிரசுங்கிக்கும் இன்றைய கிறிஸ்தவம்!

கொரிந்தியர்கள், சிலுவையில்லாத இயேசுவை விசுவாசித்து வஞ்சிக்கப்படுவார்களோ என்று பவுல் அஞ்சினார். யார் இந்த சிலுவை இல்லாத இயேசு? மக்களை பாவ மன்னிப்பு பெறுவதற்கு அழைத்து விட்டு, சிலுவை எடுத்து இயேசுவைப் பின்பற்றும் அவசியத்தை வற்புறுத்தாத இயேசு! சுவிசேஷத்தின் உண்மை இயேசுவோ, தன் ஜீவியகாலமெல்லாம் தொடர்ச்சியாக சுயத்தை வெறுத்து, அனுதினமும் சிலுவையில் அறையுண்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்து, மக்களும் இப்படிப்பட்ட அவரது வாழ்க்கையை பின்பற்ற அழைத்த இயேசு! இதைப் பவுல் தெளிவாய் உணர்ந்திருந்தார். இளைப்பாறுதல் தேடி பாரத்தோடு இயேசு விடம் வந்தவர்கள், உடனடியாக அவரது நுகத்தை தங்கள்மேல்

ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் சத்தியம் (மத்.11:28,29). ஆம், சிலுவை எடுத்து “அனுதினமும்” சுயத்திற்கு மரிக்காமல் ஒருக்காலும் இயேசுவின் சீஷனாய் இருக்க முடியாது என்று இயேசு தெளிவு படுத்தியுள்ளார் (லூக்கா 9:23; 14:24). இந்த சீஷத்துவத்தின் பூரண சவிசேஷத்தையே பவுல் எல்லா இடங்களிலும் பிரசங்கித்தார் (அப்.20:26). ஆணித்தரமான இச்செய்தியை “அநேகன்” ஏற்றுக்கொள்ளாமல் போனாலும், பவுலோ இச்செய்தியைப் பிரசங்கிப்பதிலிருந்து பின்வாங்கவில்லை! (அப்.20:20). தேவ வசனத்தை கலப்படம் செய்து “சவிசேஷ சில்லறை வியாபாரம்” செய்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய அநேகரைப் போன்றவரல்ல இந்தப் பவுல்!! இவர்களின் ‘தரம் குறைந்த’ இலகுவான சவிசேஷத்தின் இயேசுவோ ஆசீர்வதிப்பவர், மன்னிப்பவர், சுகமளிப்பவர், ஜெபங்களுக்குப் பதில் தருபவர்! ‘ஆனால்’ பாவம், உலகம், சுயம் ஆகிய கொடூரங்களை விட்டு விட்டுத் திரும்ப ஒருபோதும் அழைக்காத இயேசு! இந்த இயேசுதான் போலியான “வேறொரு இயேசு!”

இன்றும், இந்த வேறொரு இயேசுவே சவிசேஷ மற்றும் பெந்தெகொஸ்தே வட்டாரங்களில் பிரசங்கிக்கப்படுகிறார்! பவுல் கூறியதைப்போன்ற எச்சரிக்கையுடையவர்களாய் இல்லாதிருந்தால் ‘நாமும்கூட’ மிக எளிதில் வஞ்சிக்கப்படமுடியும்!!

அனுதினமும் சிலுவை எடுக்க வேண்டும் என்பதின் பொருள்தான் என்ன? பவுல் தன் சரீரத்தில் எப்போதும் இயேசுவின் மரணத்தை சுமப்பதாக கொரிந்தியரிடம் கூறியதே அந்த ‘அனுதின சிலுவை’. இன்று அநேகர் அறிந்திருப்பதெல்லாம், இயேசு அவர்களுடைய பாவங்களுக்காக மரித்த கொல்கொதா சிலுவையே! ஆனால், தொடர்ச்சியான மரணத்தை தரும் அந்தரங்க சிலுவையை (Inward Cross), பூமியில் வாழ்ந்த நாட்கள் முழுவதும் இயேசு சுமந்தார் என்ற ஆழமான சிலுவை தாற்பரியத்தை மிகவும் கொஞ்சம் பேர்களே அறிந்துள்ளனர்.

இந்த சிலுவையை முதலில் பேதுருவாலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஏனெனில் அவன் தன் மனதை தேவனுக்கு உரியவைகளில் அல்ல, மனுஷனுக்குரிய விருப்பத்திலேயே வைத்திருந்தான் (மத்.16:21-24). பேதுருவுக்கும் மற்றும் எல்லா அப்போஸ்தலர்களுக்கும், தான் மரிக்கப் போகும் “வெளியரங்கமான சிலுவையை” பற்றி (External Cross) இயேசு முன்கூட்டியே கூறியிருந்தார் (மத்.16:21). மேலும், தான் அனுதினமும் ‘அந்தரங்க சிலுவையில்’ மரித்துக் கொண்டிருப்பதையும், அதைப்போலவே தன்னைப் பின்பற்ற விரும்பும் ஒவ்வொரு உண்மை சீஷனும் அனுதினமும் தன் சுய-ஜீவனை இச்சிலுவையில் இழக்க வேண்டும் (மரிக்க வேண்டும்) என்ற சத்தியத்தையும் அவர்களுக்குப் போதித்திருந்தார் (மத்.16:24). நாம், நமக்குரியவைகளை அல்ல... தேவனுக்குரியவைகளைத் தேடுவோமென்றால் இந்த சத்தியத்தை எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியும். நம்முடைய பாவங்களுக்கு நிவாரணமாய் மரித்த இயேசுவின் மரணத்தில் நாம் ஒருக்காலும் பங்குபெற முடியாது! ஆனால் “அனுதின இயேசுவின்

மரணத்தில்” நாம் பங்குபெற்றே ஆக வேண்டும் என்பதை பவுல் நன்கு அறிந்திருந்தார்.

2. “பாவங்களை விட்டு ஓய்ந்திருக்கச்” செய்யும் இயேசுவின் மரணத்தைப் பிரசங்கியாதோர் சிலுவையில்லாத “வெறுநாடு இயேசுவை” பிரசங்கியாவர்களாவர்!

பாவத்தை தொடர்புபடுத்தி, இயேசுவின் மரணம் தரும் விளக்கத்தை நாம் நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும். பாவத்தைக் குறித்து ஆணித்தரமான முடிவு எடுக்கவேண்டுமென்றே இயேசு போதித்தார். எப்படி? என் வலது கையை வெட்டி எறியவோ அல்லது வலது கண்ணைப் பிடுங்கி எறியவோ துணிவேனெயல்லாமல், என் சிந்தை வாழ்வில் (Thought life) “ஒரு தடவை” கூட பாவம் செய்யமாட்டேன் என்ற உறுதி! (மத்.5:27-30). ஆனால், கொஞ்சம்கூட கலப்பில்லாமல், யார் இந்த உண்மை இயேசுவைப் பிரசங்கிக்கிறார்கள்? இன்று நாம் அறியும் இயேசுவோ, தன்னைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் என்றோ ஒரு நாள் “கிறிஸ்துவுக்காய் தீர்மானம்” (Decision for Christ) எடுத்தபடியால், அவர்களின் பாவங்களை கண்டும் காணாமல் சகித்துக் கொள்ளும் வேறொரு இயேசு! இந்த போலி இயேசுவைப் பின்பற்றுவவர்கள் ஒருக்காலும் தங்கள் வாழ்வில் பாவத்தின்மேல் பரிபூரண ஜெயத்தை அடையவே மாட்டார்கள். ஏனெனில், இவர்கள் பாவத்தை ஆணித்தர உறுதியாய் வெறுப்பதில்லையே! அதற்கு மாறாக, நாம் பாவத்தின் மேல் பூரண வெற்றியுள்ள வாழ்க்கையை வாழ்ந்திட முடியும் என பிரசங்கிப்பதைக் கேட்டு விட்டால், அதை “துர்உபதேசம்” (Heresy) என்று கூறி ஒளிந்து கொள்ளுகிறார்கள்! அல்லது ‘வெற்றி வாழ்க்கை சாத்திய மில்லை’ என அவிசவாச அறிக்கை செய்கிறார்கள்!

ஆனால், தேவ கிருபையைப் பெற்று வாழ்பவர்களை “பாவம் மேற் கொள்ள மாட்டாது” என்றல்லவா பவுல் அறைகூவி பிரசங்கித்தார்! (ரோமர்6:6,14). இதைப் போலவே, யாதொருவன் கிறிஸ்து பாடுபட்டது போல் தன் மாம்சத்திலும் பாடுபடுகிறானோ, அதாவது அனுதினமும் சிலுவை எடுத்து தன் மாம்சத்தை சிலுவையில் அறைந்து வாழ்கிறார்களோ, அவர்கள் பாவங்களை விட்டு ஓய்ந்திருப்பார்கள் என்றே பேதுருவும் பறை சாற்றினார்!! (1பேதுரு4:1). ஆம், அப்போஸ்தலர்கள் பிரசங்கித்த உண்மை இயேசு இப்படிப்பட்டவர்தான்! ஆகவேதான், இன்றைய நாட்களில் பிரசங்கிக்கப்படும் ‘சிலுவை இல்லாத இயேசுவைக்’ குறித்து நாம் எச்சரிக்கையாய் இருக்க வேண்டும்!!

3. “உலகத்தை வெறுக்கச் செய்யும்” இயேசுவின் மரணமானது, உலகத்தோடு ஒத்துப்போகும் இன்றைய கூவிசேஷகர்களால் நிராகரிக்கப்படுகிறது!

உலகத்தை தொடர்புபடுத்தி ‘இயேசுவின் மரணம்’ தரும் விளக்கத்தை நாம் நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும். ஜீவனுக்குப் போகிற வாசல் ஊசியின் காதிற்கு ஒப்பாய் இருக்கமானது என்றே இயேசு போதித்தார்! ஏன் அவ்வாறு போதித்தார்? ஆம், இவ்வுலகத்தின் மதிப்பையோ அல்லது ஆவிக்குரிய உலகத்தின் கனத்தையோ (Honour), அல்லது பதவியையோ

அல்லது பணத்தையோ இச்சிப்பவர்கள் ஒருக்காலும் இதன்வழியாய் பிரவேசித்திடக்கூடாது என்பதற்காகவே இயேசு அவ்வாறு பிரசங்கித்தார்! ஒரு கிறிஸ்தவ பணக்கார வாலிபனிடம், எல்லா கிறிஸ்தவ தகுதி இருந்த போதும், அவனிடம் இருந்த பண ஆசையினிமித்தம், அவன் நித்திய ஜீவனை சுதந்தரிக்க முடியாது என்று இயேசு கூறவில்லையா? (மாற்கு. 10:17-25 வசனங்களைக் கவனமாய் படியுங்கள்). அப்படியெல்லாம் இருந்தும், இன்றைய புதிய ஏற்பாட்டின் அசெம்பிளிகளில், பணத்தை நேசித்து இச்சிப்பவர்கள் தானே மூப்பர்களாய் இருக்கின்றனர்! இவர்கள் தங்களை “ஆவிக்குரியவர்கள்” என்றும் தாங்களாகவே எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள்!!

‘உண்மை இயேசுவைப்’ பின்பற்றிய பவுல் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்து தன் “சொந்த செலவிலேயே” சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தார் (1கொரி9:12-15; 2தெச3:8; அப்.20:33; 28:30). இன்றைய முழுநேர ஊழியர்கள் ‘ஒரு வேலையும் செய்யாமல்’ ஒரு வாரத்தில் சராசரியாய் 3 மணி நேரம் மாத்திரம் பிரசங்கிப்பார்கள். ஆனால், தங்கள் கூட்டங்களில் மனந்திரும்பியவர்களிடமிருந்தும், மனந்திரும்பாதவர்களிடமிருந்தும்(!) “கொழுத்த வருமானத்தை” காணிக்கை வசூல் செய்து விடுவார்கள்!! எவ்வளவு பெருந்த வித்தியாசம்!! (3யோவான் 7).

ஊழியக்காரன் எஜமானிலும் பெரியவனல்ல! எனவே, இந்த உலகம் தன்னைத் துன்பப்படுத்தியதால், இயேசுவின் சீஷர்களையும் பகைத்து துன்பப்படுத்தும் என்று இயேசு போதித்தார். ஆவிக்குரிய உலகமும் இயேசுவைத் தள்ளியதுபோல, அவருடைய சீஷர்களையும் புறம்பாக்கித் தள்ளுவார்கள் என்றார் (யோவான் 15:19, 20; 16:1,2). இதற்கு மாறாக, இன்றைய சவிசேஷகர்களோ மனந்திரும்பாத மாநிலத்தலைவர்களால் “சினிமா நட்சத்திரங்களைப்” போலவும், “புகழ்பெற்ற கோமான்களைப்” போலவுமே நடத்தப்படுகிறார்கள்! இயேசுவுக்கும் அவரது அப்போஸ் தலர்களுக்கும் இவ்வித உபச்சாரம் இல்லையே! அவர்கள் “உலகத்தின் குப்பையைப்போல்” அல்லவா நடத்தப்பட்டனர் (1 கொரி. 4:13). பின் எவ்வாறு இந்த மாற்றம் ஏற்பட்டது? இந்த உலகம் தேவபக்தியில் நிறைந்து, இயேசுவே ஆண்டவர் என்று ஏற்றுக் கொண்டதாலா? இல்லவே இல்லை! தனக்கு உண்டானவைகளையெல்லாம் வெறுக்கும்படி அழைத்து (லூக்கா 14:33) இந்த உலகத்தை வெறுக்கும்படி (யோவான் 2:15) வற்புறுத்தாத “வேறொரு இயேசுவைப்” பிரசங்கித்ததால் ஏற்பட்ட விளைவே இவ்வித அலங்கோலங்கள்!

இன்றைய சவிசேஷ சபைகளில் “மூப்பர்கள் போட்டு” ஸ்தானத்தை கிறிஸ்தவ வியாபாரிகள் நிறைத்து விட்டனர். அவர்களது பக்தியினிமித்தம் அல்ல, அது அவர்களிடம் பூஜ்யம்..... ஆனால் சமுதாயத்தில் பெயர் பெற்றவர்கள்! இவ்வாறாக, சபையில் இன்று “உலகம்” ஆளுகை செய்கிறது!

மேலும், ஆண்களைப் போல் நீண்ட கால்சட்டை அணிந்து, புருஷனை அடக்கி ஆளும் பெண்கள், உயர்ந்த கலாச்சாரத்தோடு வேதாகமத்தைப்

போதித்து “அன்னியபாஷையும்” பேசுகிறபடியால், மிகவும் கனப்படுத்தப் படுகிறார்கள். இன்றைய நாகரீக சமுதாயத்திற்கு ஏற்ற விதத்தில் சவிசேஷத்தை வழங்குகிறோம் என்று, இடுப்பை லாவண்யமாக வளைத்து கிட்டார் வாசிக்கும் கூந்தல் முடி வாலிபர்களும் சபையின் பிரதான இடத்தை நிறைத்துவிட்டனர்!!

இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகத்தை “வேறொரு இயேசு” ஆளுகை செய்கிறார் என்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லை! இவ்விதமான சிலுவை இல்லாத இயேசுவைக் குறித்தே நாம் எச்சரிக்கையாய் இருக்க வேண்டும்!

4. “மனுஷீக ஆத்தம வல்லமை” இயேசுவின் மரணத்தை அடைந்து, பரிசுத்தாவியின் வல்லமை வெளியீடும் உண்மை ஸ்தானத்தை, மனுஷீக சாமர்த்தியமும், மடகர் குழு போன்ற தந்திர முயற்சிகளும் நிறைத்து அயத்தமாக்கிவிட்டன!!

மனுஷீக ஆத்தம வல்லமையைக் தொடர்புபடுத்தி ‘இயேசுவின் மரணம்’ தரும் விளக்கத்தையும் நாம் நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

யோவான் 12:24-26 வசனங்களைக் கவனமாய் வாசிப்புகள். இங்கு சொல்லப்பட்ட ‘ஜீவன்’ அல்லது ‘வாழ்க்கை’ கிரேக்க பதத்தின்படி “ஆத்தம-மனுஷீக வாழ்க்கை” ஆகும். இந்த “ஆத்தம வாழ்க்கை” யையும் நாம் வெறுக்க வேண்டும் என்றே இயேசு போதித்தார். இதற்கும், அவருடைய மாதிரியைப் பின்பற்றியே, இந்த ‘ஜீவன்’ அல்லது மனுஷீகமான நமது ஆத்தம வாழ்க்கை, கோதுமைமணிபோல் நிலத்தில் வீழ்ந்து சாக வேண்டும். இயேசு இப்படித்தான் தன்னுடைய ஆத்துமாவை மரணத்திற்கு ஊற்றினார் (ஏசாயா 53:12).

அதாவது, தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய அவர் தன்னுடைய மனுஷீக வல்லமையை ஒருபோதும் சார்ந்திருக்கவே இல்லை. நிர்க்கதி அற்றவராய், பிதாவையே நூற்றுக்கு நூறு சார்ந்து ஜீவித்தார் (யோவான். 5:19). பவுலும் தன் “ஆவியினாலேயே” தேவனுக்கு ஊழியம் செய்தார் (ரோமர் 1:9).

அவர் பிரசங்கித்தபோது, தன்னுடைய மனுஷீக ஞானத்தையும், சாமர்த்தியத்தையும் வெளிப்படுத்தாமல், “தேவனுடைய வல்லமையை” வெளிப் படுத்திப் பிரசங்கித்தார் (1 கொரி.2:1-5). ஆனால் இன்று நடப்பது என்ன? பரிசுத்தாவியின் வல்லமை தேவையே இல்லை என்பதுபோல், மனுஷீக வசீகரமும் (Human Personality), மனுஷீக இலக்கிய நயவசனிப்பும், மனுஷீ சுத்தின் திறமையான திட்டங்களும், இன்னிசைப் பாடகர் குழுக்களும் கிறிஸ்தவ அரங்கத்தை நிறைத்துவிட்டன!

இப்படிப்பட்ட “கிறிஸ்தவ ஊழியம்” போலியான மனமாற்றம், போலியான ஆவியின் அபிஷேகம், போலியான ஆவிக்குரிய வரங்களின் திரட்சியை உண்டுபண்ணி, “பாபிலோனையே” கட்டச் செய்கிறது! இதுவே இன்றைய கிறிஸ்தவ சபைகளின் பரிதபமாய் இருக்கிறது. பரிசுத்தாவியின் உண்மையான வல்லமையை மாத்திரதே நாம் பெற்று ஊழியம் செய்திட வேண்டும்! இந்த ‘சிலுவை இல்லாத’ இயேசுவைக் குறித்தே நாம் எச்சரிக்கையாய் இருக்க வேண்டும்!!

5. இடுக்கமான வாசலில் நிரவேசித்து, இயேசு வகுத்த நெருக்கமான சிலுவைப்பாதை வசல்ல வாஞ்சியவர்கள் சிலரே ஆகிலும், அவர்களே பாக்கியவான்கள்!!

ஆரம்பத்தில் இயேசு செய்த அற்புதங்களைக்கண்டு, தங்கள் வாழ்க்கையிலும் “அதே வல்லமை” வேண்டும் என்பதற்காக, திரளானோர் அவரைப் பின்பற்றினார்கள். ஆனால் இயேசு “சிலுவையைப்” பிரசங்கித்தவுடன் திரள்கூட்டம் “மிகச் சிலராய்” சுருங்கிப் போனது! யோவான் 6-ல் ‘திரளான ஜனங்கள்’ இயேசுவைப் பின்பற்றினர் என்று வாசிக்கிறோம் (வசனம் 2, 22, 26). அவர்கள் “தேவனுடைய வல்லமையைத்” தாங்களும் பெற்றிட இயேசுவிடம் கேட்டனர் (வச-28). ஆனால், அவர்களிடம் “தன் மரணத்தில்” (His Dying) பங்குபெறுவதுதான் வல்லமையைப் பெறுவதற்கான வழி என்று இயேசு பதிலுரைத்தார் (வச-53-57). அவர்களோ, இச்செய்தி மிகவும் கடினமானது என்றறிந்து அவரை விட்டுப் பின்வாங்கிப் போனார்கள் (வசனம் 60, 61, 66). திரள் கூட்டத்தார் சிலுவையின் செய்தியால் “சலிக்கப்பட்டு” பதினொரு பேராய் குறைந்து போயினர்! “சிலுவையின் செய்தியே நித்தியஜீவன் தரும் வசனங்கள்” என்று அறிந்துகொண்ட இந்த 11 பேர் மாத்திரமே தொடர்ச்சியாய் ஆண்டவரைப் பின்பற்ற ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர் (வச. 67-71).

ஆரம்பத்தில் அப்போஸ்தலர்கள் செய்த அற்புதங்களைக் கண்டு திரளான ஜனங்கள் மனம் மாறினர் என்று அடிக்கடி அப்போஸ்தலர் நடபடிகளில் வாசிக்கிறோம். ஆனால் அப்போஸ்தலர்கள் சிலுவையைப் பிரசங்கித்தவுடன் மீண்டும் ‘சலிப்பு வேலை’ நடைபெறத் துவங்கியது. அதன் முடிவு? ஆசியா நாட்டிலிருக்கிற யாவரும் என்னை விட்டு விலகினார்கள்.... தேமா (பவுலின் உடன் ஊழியன்) இப்பிரபஞ்சத்தின் மேல் ஆசைவைத்து என்னை விட்டுப் போய்விட்டான் (2 தீமோ.4:10; 1:15).... என்றெல்லாம், பவுல் தன் ஜீவியத்தின் இறுதியில் சொல்லும் நிலைக்கு ஆகி விட்டது! எங்கெல்லாம் இந்த உண்மை இயேசு பிரசங்கிக்கப்படுகிறாரோ, அங்கெல்லாம் இந்த ‘சலிப்பு வேலை’ இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது!! ஆ, இச்சிலுவையின் வழிதான் எவ்வளவு நெருக்கமானது! அதைக் கண்டுபிடிப்பவர்கள் சிலர்!... ஆகிலும், அவர்களே பாக்கியவான்கள் (மத். 7:13-14).

மின்மினுங்கும் மாயையான இவ்வுலகத்தின் புகழாரைத்தையோ அல்லது இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகின் வறட்டு கௌரவத்தையோ தேடாமல், கணக்கு ஒப்படைக்கும் கடைசி நாளில் தன் சிலுவையில் அறையுண்ட ஆண்டவராம் எஜமானிடமிருந்து, “நல்லது உண்மையும் உத்தமமுமான ஊழியக்காரனே!” என்ற புகழ்ச்சி ஒன்றையே மேலானதாய்த் தேடி வாஞ்சிப்போர் பாக்கியவான்கள்!!

இருக்கமான வாசல் வழியாய் உட்பிரவேசிப்பீர்!

இன்று அநேக விசுவாசிகளிடம், பொதுவாய் காணப்படும் தவறு என்னவென்றால், அவர்கள் வேதாகம வசனங்களை முன்பின் வசனங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்காமலே கையாளுவதுதான். வேதவசனங்களை எழுதியிருக்கிறபடியே வாசிக்காதது, விசுவாசிகளிடம் காணப்படும் மதிக்கேடான அறிவீனம் என அஸ்லாக்சன் என்ற பக்தன் அடிக்கடி கூறுவார். மத்தேயு 7:13-ம் வசனம் இதற்கு ஓர் உதாரணம். 27-ம் வசனம் வரை தொடரும் இவ்வசனங்கள், முந்தைய 2 அதிகாரங்களில் வல்லமையாய் வெளிப்பட்ட புத்திமதிகளின் முடிவுரை வசனங்கள் என்பதை நாம் ஒருபோதும் மறந்துவிடக் கூடாது. இருப்பினும் அநேக பிரசங்கிகள் இவ்வசனத்தை முந்தைய வசனங்களுக்குத் தொடர்பு இல்லாததுபோலவே கையாளுகிறார்கள்.

இவையாவும் ஒரே செய்திதான்! ஆனால் இவ்வசனங்களை முன் பின் தொடர்போடு நாம் வாசிக்கவில்லையென்றால், “இருக்கமான வாசல் வழியாய் உட்பிரவேசியுங்கள்” என்று இயேசு எதைப் பொருள்படுத்தினாரோ, அதற்கு முற்றிலும் தவறான கருத்தையே நாம் பெறுவோம்.

1. மலைப்பிரசங்க சத்தியங்கவின் முடிவான நீங்காரமே “இருக்கமான வாசல்வழியாய் உட்பிரவேசியுங்கள்” என்ற இயேசுவின் முழக்கம்!

மலைப்பிரசங்கத்தில் இயேசு போதித்த சத்தியங்கள் யாது? ஆவியில் தங்கள் ஏழ்மையை உணர்ந்தவர்களுக்கே பரலோக

ராஜ்ஜியம் சொந்தம்! இரக்கமுள்ளவர்கள் மாத்திரமே இரக்கம் பெறுவார்கள்! இருதயத்தில் சுத்தமுள்ளவர்கள் மாத்திரமே தேவனை தரிசிப்பார்கள்! (மத்.5:1-16). இதைத்தொடர்ந்து பேசுகையில், வெளியரங்கமான நீதி மாத்திரம் ஒருவனை பரலோக இராஜ்ஜியம் சேர்க்காது..... அதோடு, அந்தரங்கத்தில் உள்ளான நீதியின் வாழ்க்கையும் காணப்பட வேண்டும் என்றார் (மத்.5:20-48). மேலும் அவருடைய சீஷர்கள் பரலோகத்தின் பிதாவுக்குப் புத்திரர்களாய் இருக்கவேண்டுமென்றால், அவர்களுடைய சத்துருக்களையும் சிநேகிக்க வேண்டும் என்றார் (மத்.5:44,45). அடுத்து, மனுஷருடைய பார்வையில் ஜீவிக்கக்கூடாது என்றும் பேசினார் (மத்.6:1-18). மேலும் உலகப்பொருளின் சினேகத்திலிருந்து முற்றிலும் விடுதலையாக வேண்டுமென்றும், எல்லா பதட்டம் தரும் கவலைகளிலிருந்தும் விடுதலையாக வேண்டுமென்றும் கூறினார் (மத்.6:19-34). பிறகு, மற்றவர்களை நியாயம் தீர்க்கக்கூடாது என்பது பற்றியும், தேவன் பேரில் விசுவாசம் வைப்பது பற்றியும், மனுஷர் தங்களுக்கு எதைச் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ அதையே அவர்களுக்கும் செய்ய வேண்டுமென்றும் கூறினார் (மத்.7:1-12).

இவையெல்லாவற்றையும் சொல்லிய பிறகே, “ஜீவனுக்குப் போகிற இடுக்கமான வாசல்வழியாய் உட்பிரவேசியுங்கள்” என்று இயேசு சவாலிட்டு முழங்கினார். இயேசு இங்கு குறிப்பிட்ட ஜீவன் அல்லது ஜீவியம் எவை? ஆம்! அவர் இதுவரை சொல்லிய தாழ்மையின் ஜீவியம், பரிசுத்தத்தின் ஜீவியம், அன்பின் ஜீவியம், தேவன்பால் வைத்திடும் விசுவாசத்தின் ஜீவியம்!! ஆகியனவே இயேசு குறிப்பிட்ட ஜீவியம் ஆகும்.

2. விலைக்கிரயம் செலுத்தி, இம்மகிமையான ஜீவியத்திற்குள் பிரவேசிக்கும் “சிலரே” அல்லாமல், மூசங்கம் செய்து - அம்புதங்கள் நடப்பித்து “ஜீவியம் இல்லாமல்” கிரியை மாத்திரம் நடப்பித்த “அநேகர்” கடைசிநாளில் புறம்பாக்கப்படுவார்கள்!

வாசலும் வழியும் இடுக்கமானபடியால், இயேசு குறிப்பாக “சிலர்” மாத்திரம் இம்மகிமையான ஜீவியத்திற்குள் பிரவேசிப்பார்கள் என்று கூறினார் (வசனம் 13, 14). இதற்கு மாறாக “அநேகர்” ஆவியின் வரங்களைப் பெற்றிருப்பார்கள் என்றும் இயேசு கூறினார் (வசனம் 22). இந்த “அநேகர்” தாங்கள் இயேசுவின் நாமத்தில் வரங்களைக் கிரியை செய்ததால் “இதையே” தேவனுடைய இராஜ்ஜியத்திற்குள் பிரவேசித்திடும் ஓர் தகுதியாக எண்ணி, அந்நாளில் இயேசுவிடம் முறையிடுவார்கள். ஆனால் இவர்கள் இடுக்கமான வாசலையும் நெருக்கமான வழியையும் உதாசினம் செய்ததால் அவருடைய இராஜ்ஜியத்திற்குள் பிரவேசிப்பதற்கு மறுக்கப்படுவார்கள்! இவ்வாறு இவர்கள் புறம்பாக்கித் தள்ளப்படுவதன் காரணத்தை 21, 23-ம் வசனங்களில் மிகத் தெளிவாக இயேசு கூறினார். தன்னுடைய நாமத்தில் இவர்கள் தீர்க்கதரிசனமும், அற்புதங்களும் செய்தார்கள் என்பதை இயேசு மறுக்கவில்லை. ஆனால் 1) இவர்களோ பாவத்தில் ஜீவித்தவர்கள் - வசனம் 23. 2) இவர்களோ தங்கள் பரம பிதாவின் சித்தம் செய்யாதவர்கள் - வசனம் 21.

எனவே நியாயத்தீர்ப்பின் கடைசி நாட்களில் எதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படும் என்பதை நாம் தெளிவாய் பார்க்கிறோம். ஆம், ஆவிக்குரிய வரங்களைக் கிரியை செய்ததால் அல்ல! அநேக பிரசங்கங்கள் பிரசங்கித்ததாலும் அல்ல!! பின் எதற்கு? கவனியுங்கள்: நாம் பாவத்திலிருந்து விடுதலையாகி ஜீவித்திருக்கிறோமா? நம் வாழ்க்கையில் பிதாவின் சித்தத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோமா? என்பதுதான் பிரதானம். இயேசு சொல்லிய வார்த்தைகளை, ‘குறிப்பாக’ அவருடைய மலைப்பிரசங்க சத்தியங்களைக் கேட்டு கீழ்ப்படிந்தவனே தன் வீட்டை கன்மலையின் மேல் கட்டினவன்! என இயேசு கூறினார் (மத்.7:24-27). இதை “நான் சொல்லிய இந்த வார்த்தைகள்” என்று 24-ம் வசனத்தில் இயேசு தெளிவுபடுத்தியதன் பொருள் தவறாய் மாறி விடுவதற்கு சாத்தியமே இல்லை!

ஆனால் எத்தனை பேர் இன்று இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ விரும்புகிறார்கள்? மிக மிகச் சிலரே! இச்சிலபேர்கள் மாத்திரமே இடுக்கமான வாசல் வழியாகவும், நெருக்கமான பாதை வழியாகவும் உட்பிரவேசிப்பவர்கள்! இவர்களே, இயேசு விவரித்த இம்மகிமையான வாழ்க்கைக்குள் எந்த விலைக்கிரயமானாலும் செலுத்திப் பிரவேசிக்க விருப்பம் கொண்டவர்கள்! மீதமுள்ளவர்களுக்கோ பாவ மன்னிப்பும், மோட்சமும் தான் விருப்பம்!? இவர்கள் இப்போதே தங்கள் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுதலையாக விரும்பாமல், கேட்டிற்குச் செல்லும் விசாலமான பாதையில் பயணம் செய்பவர்கள்.

3. ஸண் ஆசை, ஸாஸிய இச்சை, ஸட்டம் - ஸதவி - டுகழ்ச்சிகளுக்கு அடிமைஸாயிருந்து, வெறும் உபதேசங்களையும், அழிவுநிலைகளையும் நிகழ்த்தி, ‘விசாலமான வழி காட்டும்’ கள்வத் தீர்க்கதரிசிகளுக்கு எச்சரிக்கையாய் இருங்கள்!

ஜீவனுக்குப் போகிற இடுக்கமான வாசலையும், கேட்டிற்குப் போகிற விசாலமான வழியையும் சம்பந்தப்படுத்தியே, கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகளைக் குறித்து இயேசு எச்சரித்தார் (வசனம் 15-20). இவர்கள் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களையே வஞ்சிப்பவர்கள். இவர்கள் ஆவிக்குரிய மொழிகளை வசனித்து (அதாவது ஆட்டுத்தோலைப் போர்த்தி) வருவார்கள். ஆனால் அந்தரங்க ஜீவியத்திலோ தங்கள் வாயின் வசனிப்பிற்கு முற்றிலும் வேறுபட்டவர்கள்! இந்தக் கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகள் பழைய ஏற்பாட்டு போலிகளைப் போலவே, பாவத்தில் ஜீவிப்பவர்களுக்கு பொய்யான சமாதானத்தை வாக்களிப்பவர்கள் (எரேமியா 23:17). இவர்கள் ‘நாம் மனுஷர்கள் தானே’ என பசப்பு மொழி பேசி, இவ்வுலகில் நாம் முற்றிலும் பாவம் செய்யாமல் ஜீவிப்பது கூடாத காரியம் என்பார்கள்! இயேசுவின் அப்போஸ்தலர்களுடைய செய்திகளில் எதிரொலித்த மனம்திரும்புதல், பாவத்தை விட்டு ஓய்ந்திருத்தல், மாம்சத்தை வெறுத்தல் போன்றவைகளில் ஒன்றுகூட இக்கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகளின் செய்திகளில் காணப்படாது. இவ்வாறு இக்கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகள் “தங்களுடைய சுவிசேஷத்தின் மூலமாய்” இடுக்கமான வாசலை அநேகப் பிரவேசிக்கும்படி விசாலமாக்குகிறார்கள்.

‘நாங்கள்தான் தேவனுடைய செய்திகளை அறிவிக்கிறோம்’ என்று ஜம்பமாய் கூறும் இந்நாட்களில், நாம் எவ்வாறு உண்மைக்கும் பொய்க்கும் வித்தியாசத்தைக் காணமுடியும்? இதை சோதித்தறிய இயேசு எளிதான முறையைக் கற்றுக்கொடுத்தார். “அவர்களுடைய கணிகளினாலே அவர்களை அறிவீர்கள்” (வசனம்.16, 20). நல்ல மரம் நிச்சயமாய் கெட்ட கணிகளைத் தரவே முடியாது. அதுபோலவே, கெட்ட மரமும் ஒருக்காலும் தன்னில் நல்ல கனியை உற்பத்தி செய்துவிட முடியாது! “பாவத்தைவிட்டு ஓயாதவர்களை” கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகள் என்று இனம் காணும் ஓர் அடையாளமாக பேதுருவும் கூறினார் (2பேதுரு 2:14). ஒருவரின் வெறும் பிரசங்கத்தை வைத்து அல்ல, அவர் ஜீவியத்தில் “பாவத்தைக்குறித்த மனோபாவம்” என்ன என்பதை வைத்தே அவர் உண்மையான தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியா? இல்லையா? என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியும். இன்னும் சிலர் பாவத்திற்கு விரோதமாகப் பிரசங்கித்தாலும், தாங்களே அதற்கு அடிமையாய் இருக்கிறார்கள்! (2பேதுரு. 2:19).

பொதுவாக, கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகள் கீழ்க்காணும் 3 பகுதிகளில், ஒன்றோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பகுதியான பாவங்களுக்கு அடிமைகளாயிருப்பார்கள். 1) பண ஆசையும், உலகப்பொருட்களின் மேல் உள்ள இச்சையான பிடிப்பும் 2) அசுத்தமான பாலியத்து இச்சைக்குரிய சிந்தைகள் 3) கிறிஸ்தவ உலகின் பட்டம் - பதவி- புகழ்ச்சிகளை இச்சித்து விரும்புகிறவர்கள்! கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகளை இனம் காண, உபதேசங்களை (Doctrines) மாத்திரம் அளவுகோலாக எடுப்பவர்கள், இயேசு கற்பித்த முறையைப் பின்பற்றாததால் மிக எளிதாக வஞ்சிக்கப்பட்டுப் போவார்கள்! அற்புத வரங்களைக் கண்டு வாய் விரித்து அதிசயிப்பவர்களும் ஏமாற்றப்பட்டுப் போவார்கள்!!

கிறிஸ்துவின் திவ்விய சுபாவங்களை உற்றுநோக்கி, அதை அளவுகோலாய் ஒப்பிட்டிருந்தால், நாம் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்க மாட்டோம். ஓர் அப்போஸ்தலனுக்குரிய பிரதான அடையாளம், அவர் ஜீவியத்தில் வெளிப்படும் “மிகுந்த பொறுமை” என பவுல் கூறுகிறார் (2 கொரி.6:4; 12:12). அவருடைய கண்ணோட்டமே, நமக்கும் இருந்தால் நாம் ஒருக்காலும் வஞ்சிக்கப்படவே மாட்டோம்!

4. அவிசுவாசத்தின் கொழுமை, மேட்டிமையின் மருமன், சுயத்தை மிரியம்மடுத்தும் செழுமை, புகழ்ச்சி விரும்பி மிறர் அமிர்மிராயத்திற்கு வாழும் ளளமை ஆகியன ஔக்கமான வாசலுக்குள் நிரவேசிப்பதில்லை!

வாசல் மிகவும் இருக்கமானபடியால் அதைக் கண்டு கொள்பவர்களும் சிலரே! அநேகர் உட்பிரவேசிக்க விரும்பியும் கூடாமற் போகின்றபடியால், உட்பிரவேசிக்க நாம் பலவந்தம் செய்யவேண்டும் என்றே இயேசு கூறினார். இருக்கமான வாசல்வழியாய் பிரவேசிப்பதற்கு ஏன் இவ்வளவு கடினமாய் இருக்கிறது? அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு.

முதலாவதாக, மத்தேயு 5, 6, 7ம் அதிகாரங்களில் இயேசு விவரித்த

வெற்றியுள்ள வாழ்க்கையில் அநேகருக்கு விசுவாசம் இருப்பதில்லை. இவ்வதிகாரங்களை வாசித்தவுடன், இப்படிப்பட்ட ஜீவியம் “இவ்வுலகில்” சாத்தியமில்லை என்றே சொல்லுவார்கள். கானான் தேசத்தை வேவு பார்த்து, அதனுள் பிரவேசிப்பது கூடாதகாரியம் என்று கூறிய 10-வேவுக்காரர்களுக்கே ஒப்பாயிருக்கிறார்கள் (எண்.13:14). இன்று, தங்களை “விசுவாசிகள்” என்று அநேகர் அழைத்துக் கொண்டாலும், அவர்களுடைய **அவிசுவாசத்தின் கொழுமை** இந்த இடுக்கமான வாசலுக்குள் பிரவேசிக்க ஒவ்வாது! நாம் வாழும் இவ்வுலகம் தேவன் பேரில் அவிசுவாசத்தினால் நிறைந்திருக்கிறது. “இதே ஆவி” அதிக பட்சமான கிறிஸ்தவர்களிடமும் காணப்படுவது மிகவும் பரிதாபம்! மிகவும் கொஞ்சம் பேர்களே தாங்கள் தேவனுடைய கிருபையினாலும், அவருடைய பெலத்தினாலும் மலைப் பிரசங்கத்தில் விவரிக்கப்பட்ட வாழ்விற்குள் பிரவேசிக்க முடியும் என்று விசுவாசிக்கிறார்கள். அநேக கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுடைய தரம் குறைந்த வாழ்க்கையை நியாயப்படுத்துவதற்கு, தேவனுடைய வார்த்தையில் கலப்படம் செய்து, கறைப்படுத்தவும் துணிவு கொள்கிறார்கள் (2கொரி.2:17; 4:2). சிலர் மலைப்பிரசங்கத்தை யூதர்களுக்கு உரியது என்றுகூட துணிந்து தர்க்கிக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் அசட்டையாய் புறக்கணிக்கிறார்கள்!

அடுத்ததாக, தங்களைக் குறித்த **மேட்டிமையான சிந்தை** உடையவர்களும் இக்குறுகிய வாசலில் பிரவேசிக்கவே முடியாது. தங்களுடைய பார்வையில் இவர்கள் மிகவும் பருமனானபடியால், இடுக்கமான வாசலுக்குள் நுழைய முடியாமல் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள். தங்களைக் குறித்த இவர்களின் **மேட்டிமை சிந்தைக்குத் தெளிவான நிரூபணம்** என்னவெனில், இவர்கள் சீக்கிரம் மனம் புண்பட்டு விடுவார்கள் அல்லது எரிச்சலடைவார்கள். தங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்களின் பெலவீனத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள பொறுமையற்றவர்கள்! புருஷன் தன் மனைவியின் “மந்தமான போக்கு” (Slowness) குறித்து பொறுமையற்றிருக்கிறான் அல்லது அவள் சமைத்த உணவு தன் நாவிற்கு ஏற்ற ருசியாக இல்லை என்று பொறுமையற்றிருக்கிறான். இது என்ன? புருஷன் தன்னைப் பற்றி அவ்வளவு **பருமனான மேட்டிமை சிந்தை** கொண்டுள்ளான்! இவர், மற்றவர்கள் (தன் மனைவி உட்பட) தன்னை சேவிக்க வேண்டுமென்றும், தன் மீது அளவு கடந்த அன்புகூர வேண்டுமென்றும் எதிர்பார்க்கிறாரே அல்லாமல், இயேசுவைப்போல் தன்னைத் தாழ்த்தி வேலைக்காரனாய் நிறுத்த ஒருபோதும் விரும்பாதவர். இதுபோலவே, மனைவிகளும் தங்கள் புருஷர்கள் பணத்தை செலவு செய்யும்விதம் குறித்தோ அல்லது இதுபோல் வேறு அற்பமான காரணங்களுக்கோ புருஷர்கள்மீது எரிச்சலடைகிறார்கள். ஏன்? இதற்கும் அதே காரணம்தான். மனைவி தன்னுடைய புருஷனோடு சகித்துப் போகக்கற்றுக் கொள்ள முடியாமல், தன் பார்வையில் அவ்வளவு பருமனாயிருக்கிறான்! “இப்பருமன்” கொண்ட புருஷர்களும் மனைவிகளும் ஒருக்காலும் இடுக்கமான வாசலுக்குள் பிரவேசிக்க முடியாது! அப்போஸ்தலனாகிய பவுலுக்குக்கூட, அவர் தன் பார்வையில் எப்போதும்

சிறியவராய் இருந்திட பருமனை உடைக்கச் செய்யும் “ஓர் முன்” தேவையாயிருந்தது (1 கொரி.12:7). இப்படித்தான் அவர் தேவனுடைய கரத்தில் உபயோகமுள்ளவராய் இருந்தார்!

அடுத்ததாக, சுயத்தைப் பிரியப்படுத்த விரும்புவோர்களும் இக்குறுகிய வாசலில் பிரவேசிக்கவே முடியாது. “இயேசுவோ தன்னைத் தானே பிரியப்படுத்தவில்லை” என்று வாசிக்கிறோம். இவ்வாறு இயேசுவைப்போல் தங்கள் ஜீவியத்தில் நடக்க விரும்புவோர் மிகவும் கொஞ்சம் பேர்களே இன்று இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள், தங்கள் ஜீவனை வெறுப்பதற்குப் பதிலாக அதை சிநேகிப்பவர்கள். இவர்கள் இயேசுவின் சீஷர்களாய் இருக்கவே முடியாது (லூக்கா 14:26). இவ்வுலகத்தின் சுபாவமான ஜீவியத்தை வெறுப்பவர்களே நித்திய ஜீவனை சுதந்தரிப்பார்கள் என்று இயேசு கூறினார் (யோவான் 12:25). இதைப் புரிந்துகொண்டு ஜீவிப்பவர்கள்தான் எத்தனை கொஞ்சம்! இந்தச் சிலர்தான் இடுக்கமான வாசலில் உட்பிரவேசிப்பார்கள்!!

அடுத்ததாக, பிறருடைய அபிப்பிராயத்திற்கு அதிக கவனம் செலுத்தி, மனுஷிகப் புகழ்ச்சியை விரும்பும் அநேகர் இடுக்கமான வாசலின் வெளியிலேயே நின்றுவிடுகிறார்கள்! மனுஷர்களுக்குப் பயந்ததால் உருவான கண்ணியில் இவர்கள் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள். உள்ளே பிரவேசிக்க இவர்கள் விரும்பும் வெறும் விருப்பத்தால் என்ன பிரயோஜனம்? நாம் தேவனுடைய இராஜ்ஜியத்திற்குள் பிரவேசிக்க வேண்டுமென்றால், பலவந்தம் செய்ய வேண்டும் என்றல்லவா இயேசு முழங்கினார் (லூக்கா 16:16). ஏனெனில், இயேசுவின் நாட்களில் இருந்த பரிசேயர்கள் போலவே இன்றைய ஸ்தாபன மதத்தலைவர்களும், முன்னோர்களின் பாரம்பரியத்திற்கு நம்மை அடிமைகளாக்கி, தாங்களும் பிரவேசியாமல் பிரவேசிக்கப் போகிறவர்களையும் பிரவேசிக்க விடாமல் தேவனுடைய இராஜ்ஜியத்திற்கு வெளியிலேயே நம்மை நிறுத்திவிட முயற்சிப்பார்கள்.... எனவேதான், பலவந்தம் இல்லையேல் பிரவேசமும் இல்லை!

5. மாவத்திற்கும், வேதவசன முரண்பாட்டிற்கும் எதிர்த்து நின்று - இன்றைய மார்க்கத் தலைவர்களால் ஏற்படும் தடைகளைக் களைந்தெறிந்து, இடுக்கமான வாசல்வழியாக உட்பிரவேசித்திடக்கூடலாம்!

எல்லாப் பாவங்களுக்கும், எவ்வித வேதவசன முரண்பாட்டிற்கும் ஆணித்தரமாக எதிர்த்து நிற்பவர்களும், தேவனுக்குரிய மேன்மைகளைப் பெற்றிட ‘என்ன விலைக்கிரயமானாலும்’ செலுத்தத் துணிந்தவர்களுமே.... இவர்கள் மாத்திரமே.... இந்த இடுக்கமான வாசலுக்குள் உட்பிரவேசித்திட முடியும். இவர்களே, இன்றைய கிறிஸ்தவத் தலைவர்களாகக் கருதப்படுபவர்களிடமிருந்து உருவாகும் எதிர்ப்புகள், பொய்யான குற்றச்சாட்டுகள், தவறாய் புரிந்துகொள்ளப்படுதல், பயமுறுத்தப்படுதல் போன்ற தடைகளையெல்லாம் மீறி இக்குறுகிய வாசலுக்குள் உட்பிரவேசிப்பார்கள்!

மீதியானவர்களெல்லாம், கரங்களைத் தட்டி, ராகத்தோடு பல்லவிகள் பாடி, காது குளிர பிரசங்கங்கள் கேட்பதில் திருப்தியுற்று வெளியிலேயே தங்கிவிடுவார்கள்!

இந்நாட்களில் அநேகர் தேவனுடைய வசனங்களைக் கறைப்படுத்தி, பாவங்களுக்கு ஒத்த வேஷம் தரித்து, இடுக்கமான வாசலுக்குப் பதிலாக விசாலமான வாசலை உருவாக்கிவிடுகிறார்கள். உதாரணமாக வேதாகமம் மிகத் தெளிவாக “பாவஞ் செய்கிறவன் பிசாசினாலுண்டாயிருக்கிறான்; தேவனால் பிறந்த எவனும் பாவஞ்செய்யான்” (1 யோவான் 3:8-9) என்றே கூறுகிறது. ஆனால் அநேகக் கிறிஸ்தவர்கள் இவ்வசனத்தை, “தேவனால் பிறந்த எவனும் சில சமயங்களில் மாத்திரமே பாவம் செய்யான்” என்றே தங்கள் சுபாவத்திற்கு ஒத்தவாறு வாசிப்பார்கள். அதாவது, மறுபடியும் பிறப்பதற்கு முன்பாக தினசரி பொய் சொல்லுகிற இவர், இப்போது அவ்வப்போது மாத்திரமே பொய் சொல்லுவார்! முன்பு தெய்வபயம் இல்லாமல் எப்போது வேண்டுமானாலும் விபச்சாரத்தில் ஈடுபட்ட இவர், இப்போது அவ்வப்போது மாத்திரமே ஈடுபடுவார்!! இப்படிப்பட்ட வஞ்சகமான வியாக்கியானத்தை அநேகர் மகிழ்ச்சியுடன் விசுவாசிக்கிறார்கள்!

இவ்வாறு வேத வசனத்தைக் கறைப்படுத்துபவர்களோடு நாம் சற்றும் ஐக்கியம் கொள்ளவே கூடாது!

இயேசு வழி வகுத்த இடுக்கமான வாசலுக்குள் நாம் பிரவேசிக்க வேண்டுமென்றால், நாம் “அறிந்த எல்லாப் பாவங்களுக்கும்” (Conscious sins) முடிவான முற்றுப்புள்ளி வைத்திட வேண்டும். விபச்சாரம், பொய்களோடு எப்படி நாம் பிரவேசிக்க முடியாதோ, “அதைப் போலவே” பொறாமை, மன்னிக்காத சுபாவம், சுய மேட்டிமையான சிந்தைகளோடும் இக்குறுகிய வாசலுக்குள் பிரவேசித்திட முடியாது! இவ்விதமாக தேவனுடைய வசனத்தைக் கலப்படமின்றி பேச எத்தனை பேர் இன்று துணிவு கொண்டுள்ளார்கள்? ஆனால் இன்றோ அநேகர், கள்ளத் தீர்க்கதரிசி களோடுதான் கைகோர்த்து நிற்குகொண்டு, அங்கு யாதொரு தெய்வ சமாதானமும் இல்லாதிருக்கும் போது, “சமாதானம் சமாதானம்” என்று கூறி பிறருக்கும் வஞ்சனை செய்கிறார்கள்! தங்களுக்கு தாங்களே வஞ்சிக்கப்படுகிறார்கள்!!

இன்று யாரெல்லாம் பாவக்கட்டுகளையும் பாரம்பரிய கட்டுகளையும் உடைத்தெறியும்படி “பலவந்தம் செய்கிறார்களோ” அவர்கள் மாத்திரமே இடுக்கமான வாசலுக்குள் உட்பிரவேசித்திட முடியும்! மற்ற அனைவரும் மனுஷர் புகழ்ச்சியையும், அவர்களது கனத்தையும் விரும்பி, பலவந்தம் செய்வதற்குத் துணிவற்றவர்களாய், ஜீவனுக்குப் போகிற வாசலுக்கு வெளியே தேங்கி நின்று விடுவார்கள்!!

சம்முரண சுவிசேஷம்!

“தேவனுடைய ஆலோசனையை ஒன்றையும் நான் மறைத்து வைக்காமல் எல்லாவற்றையும் (Whole Counsel of God) உங்களுக்கு அறிவித்தேன்” என அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் எபேசு சபையைப் பார்த்துக் கூறினார் (அப்.20:26).

எபேசுவில் மூன்று வருடங்கள் ஊழியம்செய்த பவுல் இரவும் பகலும் தேவனுடைய வார்த்தையை அவர்களுக்குப் பிரசங்கித்தார் (அப்.20:3). இந்த அவருடைய ஊழியத்தை ஓர் மாதிரியாக சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதினிமித்தம் பவுலின் ஊழிய அணுகுமுறையை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும். ஆம், அவிசுவாசியான அந்த புறஜாதி ஜனங்களுக்கு 1) தேவனிடத்திற்கு மனந்திரும்புவதைக் குறித்தும் 2)நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பதைக் குறித்தும் பிரசங்கித்தார் (அப். 20:21). இவ்வாறு விசுவாசியாய் மாறிய மின்பே அவர்களுக்கு “தேவனுடைய முழு ஆலோசனைகளையும்” பிரசங்கித்தார்! (அப்.20:27).

ஆனால் இன்றோ எண்ணற்ற பிரசங்கிகள், “விசுவாசத்தை” மாத்திரமே பிரசங்கிக்கிறார்கள்..... அதுவும் ‘போலியான’ விசுவாசத்தையே பிரசங்கிக்கிறார்கள். இதன் விளைவாய் இன்றைய சுவிசேஷ கூட்டங்களில், அரை-குறையாய் மனந்திரும்பி ‘விசுவாசிகள்’ என அழைக்கப்படும் ‘கருவழிந்த’ பிண்டங்கள்தான் ஏராளமாய் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு விட்டார்கள்! இத்தகைய அவலநிலைப் பிறவிகள், ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுவதற்காக மாத்திரமே

இயேசுவிடம் வந்தார்கள் அல்லாமல், தங்கள் பாவங்களிலிருந்து ஒருபோதும் முற்றிலுமாய் மனந்திரும்பாதவர்கள்!

இவ்வாறு இருப்பினும் “சில” பிரசங்கிகள் மாத்திரமே பவுலைப் போலவே, விசுவாசத்திற்கு முன்பாக மனந்திரும்புதலை முக்கியப்படுத்திப் பிரசங்கிக்கிறார்கள். இருப்பினும், பவுலோ இத்தோடு நின்று விடாமல் “தேவனுடைய கிருபையின் முழு சுவிசேஷத்தையும் (The Full Gospel)” பிரசங்கித்தார் (அப்.20:24) என வாசிக்கிறோம்.

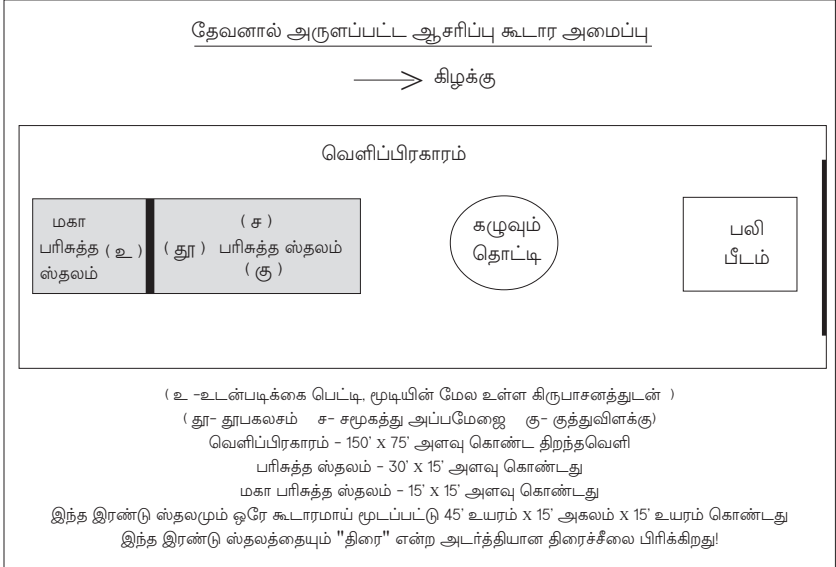
இன்று அனேகர் இயேசுவை இரட்சகராகவும், பரிசுத்த ஆவியை வழங்கும் அபிஷேகநாதராகவும் கண்டுகொண்டபடியால் “முழு சுவிசேஷத்தையும்” அல்லது பூரண சுவிசேஷத்தையும் அனுபவித்து விட்டதாக எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள்! ஆனால், இவர்கள் கூறும் “பூரண சுவிசேஷம்” கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தின் அடிப்படையான ஆரம்பமே என எபிரெயர்.6:1,2 வசனங்கள் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. “கிறிஸ்துவைப் பற்றி சொல்லிய மூலஉபதேச வசனங்களாகிய... மனந்திரும்புதல், தேவன் பேரில் வைக்கும் விசுவாசம் (பாவ மன்னிப்பும், இயேசுவை இரட்சகராக அறிவதும்), ஸ்நானங்களுக்கடுத்த உபதேசம், கைகளைவைக்குதல் (அதாவது முழுக்கு ஞானஸ்நானமும், பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகமும், அதன் மூலம் நாம் பெறும் ஆவிக்குரிய வரங்களும்), மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல், நித்திய நியாயத்தீர்ப்பு (கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை) ஆகிய அஸ்திபாரம்.... என்றே வேதம் எடுத்துரைக்கிறது.

அதுமாத்திரமல்ல, மேற்கண்ட அஸ்திபார அனுபவம், கிறிஸ்துவுக்குள் புதிதாய் பிறந்த குழந்தைகள் உண்ணும் பால் உணவுதான் என்றும் வேதம் கூறுவதைப் பாருங்கள் (எபிரெயர் 5:13).

ஆம், இன்று எண்ணற்ற விகவாசிகள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் குழந்தைகளாகவே தேங்கி நின்று பூரண சுவிசேஷத்தின் “பலமான ஆகாரத்தைப்” புசிக்காதவர்களாய் வளர்ச்சியில்லாமல் மடிந்து போகிறார்கள்!

இதுபோன்ற குழந்தைகளுக்கு, “இயேசு கிறிஸ்துவையும், சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையேயன்றி வேறொன்றையும்” தன்னால் பிரசங்கிக்க முடியவில்லையென பவுல் கூறினார் (1கொரி. 2:2). இத்துயர விளைவினிமித்தமே இதுபோன்ற விசுவாசிகள் “மாம்சீக கிறிஸ்தவர்களாய்” பின்தங்கி விட்டார்கள்! “அப்படியிருந்தும்” நாங்களோ தேறினவர்களுக்குள்ளே (அதாவது கடின ஆகாரத்தைப் புசிக்கத்தகுந்த மற்ற சபையில் உள்ளவர்களுக்கு)..... ஞானத்தைப் பேசுகிறோம். உலகத்தோற்றத்திற்கு முன்னே தேவன் நம்முடைய மகிமைக்காக ஏற்படுத்தினதும் மறைக்கப் பட்டதுமாய் இருந்த இரகசியமான தேவஞானத்தையே பேசுகிறோம்” என பவுல் கொரிந்திய ‘குழந்தைகளுக்கு’ இடித்துரைத்தார் (1கொரிந்தியர் 2:6,7). இவ்வாறு, தேறினவர்கள் அல்லது கடின உணவு புசிக்கிறவர்கள் என பவுல் குறிப்பிட்ட சபைகளில் எபேசுவும் ஒரு சபையாகும். இந்த எபேசு சபைக்குத்தான் பவுல் பூரண சுவிசேஷத்தை கூறமுடிந்தது. அப்படியானால்

முழு சவிசேஷம் அல்லது பூரண சவிசேஷம் என்றால் என்ன? இதைக்குறித்து விளக்கமான சத்தியங்களை நாம் பழைய ஏற்பாட்டின் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தை சற்றே உற்று நோக்கி கற்றுக் கொள்ளமுடியும். ஆசரிப்பு கூடாரம் தேவன் தங்கும் வாசஸ்தலத்திற்கு, தேவனால் தரப்பட்ட ஓர் மாதிரியாகவே இருக்கிறது. இவ்வாறு தேவன் தந்த மாதிரி மூலமாய் “பூரண சவிசேஷம்” என்றால் என்ன? என்பதை நாம் கண்டு கொள்ளவும் முடிகிறது. ஆம், நம் வாழ்வைக் குறித்த அவருடைய பூரண திட்டமாகிய தேவனுடைய சமூகத்தின் பேரின்ப்பத்திற்குள் (அவர் தங்கும் வாசஸ்தலத்தில்) எவ்வாறு பிரவேசித்திட முடியும் என்பதே அந்த பூரண சவிசேஷமாகும்!!

1) இயோசு நமது இராச்சம்! இதுவே சவிசேஷத்தின் முதலாவது பகுதி:

வெளிப்பிரகாரத்தில் பலிபீடமும், கழுவி சுத்திகரிப்பதற்கென கழுவும் தொட்டியும் இருந்தன. “கிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக சிலுவையில் அறையப்பட்டார் என்ற செய்தியையே பலிபீடம் பிரகடனம் செய்கிறது. கழுவும் தொட்டியோ நம் ஜீவியத்தின் வெளிப்பிரகாரமான சுத்திகரிப்பையும் (எபிரெயர்.10:2), மறுஜென்ம முழுக்கையும்” (தீத்து.3:5) பிரகடனம் செய்கிறது. நம் வாழ்வின் இந்த அனுபவத்தைத்தான் தண்ணீர் முழுக்கு ஞானஸ்நானத்தின் மூலமாய் சாட்சி பகர்கிறோம் (அப்போஸ்தலர் 22:16).

இதுவே நம்முடைய கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தின் முதல் பகுதி. இந்த முதல் பகுதிக்குள் பிரவேசித்த ஒருவன், தன் பாவங்களுக்கான தண்டனையைத் தன்மீது ஏற்றுக்கொண்ட கிறிஸ்துவிடம் மனந்திரும்பி அவரை விசுவாசித்து, தன் சொந்த இரட்சகராய் ஏற்றுக்கொள்கிறான். பின்பு தண்ணீர் முழுக்கினால் ஞானஸ்நானமும் பெறுகிறான்.

2) இயேசு நமது அபிஷேகநாதர்! இதுவே சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது பகுதி:

எவ்வாறு வெளிப்பிரகாரம் எல்லா இஸ்ரவேலர்களுக்காக மாத்திரமே (புறஜாதியாருக்கு அல்ல) திறக்கப்பட்டதோ, அதைப் போலவே பரிசுத்த ஸ்தலம் தேவனை சேவிக்கும் ஆசாரியர்களுக்காக மாத்திரமே திறக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பழைய ஏற்பாட்டில் தீர்க்கதரிசியாகவோ அல்லது ஆசாரியனாகவோ அல்லது இராஜாவாகவோ இருந்து தேவனை சேவிப்பதற்கு “பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகம்” மிக அத்தியாவசியமான தேவையாய் இருந்தது.

இந்த அபிஷேகத்திற்கு மாறாக வேறெந்த மனுஷிகத் திறமையும் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்திட தகுதியாக இருக்க முடியாது! “முதலாவது” பரிசுத்தஆவியினால் நிரப்பப்படாமல், இயேசு கூட ஊழியத்திற்கு அடிஎடுத்து வைக்கவில்லை!

எனவே, தேவன் தன்னுடைய பிள்ளைகளை வெளிப்பிரகாரத்தை விட்டு இந்த ஆவியின் அபிஷேகத்திற்குள்ளும், அவருக்காக ஊழியம் செய்யும் வரங்களுக்குள்ளும் நடத்துவதற்கு இன்றும் வாஞ்சையாய் இருக்கிறார். இந்த பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் கீழ்காணும் மூன்று அனுபவங்களும் உண்டு:

1) குத்துவிளக்கு: நாம் கிறிஸ்துவுக்கு சாட்சியாக பிரகாசித்திட அபிஷேகம் நமக்குத் தரும் வல்லமையையே இது குறிக்கிறது (அப்.1:8).

2) சமூகத்து அபாயம்: தேவனுடைய வார்த்தையில் அபிஷேகம் நமக்குத் தரும் வெளிப்பாட்டை இது குறிக்கிறது (2கொரிந்தியர்.3:14).

3) தூபகலசம்: ‘ஜெபத்திற்கென’ அபிஷேகம் நமக்குத்தரும் வல்லமையை இது குறிக்கிறது (ரோமர் 8:26,27).

இவ்வாறு இந்த மூன்று பதிதிகளையும் கண்டடைவதே கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தின் இரண்டாவது பகுதியாகும். அதாவது, பாவ மன்னிப்பையும் தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தையும் மாத்திரமே பெறுபவராய் இருந்து விடாமல் பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளும் அனுபவமே இந்த இரண்டாவது பகுதியாகும்.

3) இயேசு நம் முன்னோடியானவர்! இது, சுவிசேஷத்தின் மூன்றாவது பகுதி:

இந்த மூன்றாவது பகுதியாகிய ஆசரிப்பு கூடாரத்தின் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில்தான் தேவமகிமை வாசம் செய்கிறது!

இந்த மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் ஆசாரியர்கூட பிரவேசிப்பதற்கு அனுமதி இல்லை! பிரதான ஆசாரியன்கூட ஜனங்களின் பாவ நிவர்த்திக்காக வருடத்திற்கு ஒருதடவைதான் மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் பிரவேசிக்க அனுமதிக்கப்பட்டார்! ஆம், தேவனுடைய உடனடி சமூகத்திற்குள் போகும் மார்க்கம் மாவிடருக்கு இன்னமும் திறக்கப் படவில்லை என்பதையே இவையாவும் சித்தரிக்கிறது (எபி.9:8).

இதிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்வது யாதெனில், பழைய ஏற்பாட்டின் மிக உன்னதமான பரிசுத்தவான்கூட தன் ஆவிக்குரிய அனுபவத்தில், பரிசுத்த ஸ்தலம்வரை மாத்திரமே பிரவேசித்திட முடிந்தது, என்பதுதான்!

அதேசமயம், பரிசுத்த ஸ்தலம்வரை உள்ள ஆசீர்வாதங்களை, பழைய ஏற்பாட்டு பரிசுத்தவான்களும் தேவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது! அவையாவன:

1) தாவீது பெற்றதைப்போல, பாவமன்னிப்பு பெறுவதும்(சங். 103:3).

2)ஆபிரகாமைப்போல, விசுவாசத்தில் நீதிமானாக்கப்படுவதும் (ஆதி. 15:6, ரோமர் 4:2,3).

3)சகரியாவையும் எலிசபெத்தையும்போல, ஜீவியத்தில் வெளிப் புறமான நீதியை அடைவதும் (லூக்கா 1:6).

4)கிதியோனையும் எலிசாவையும் போல, தேவனை சேவிப்பதற்காக அபிஷேகத்தைப் பெறுவதும் (நியாய.6:34; 2இராஜாக்கள் 2:9-15).

இவை யாவற்றையும் நாம் தொகையிட்டுச் சொல்வோமென்றால், பழைய ஏற்பாட்டு பரிசுத்தவான்கள், வெளிப்பிரகாரத்திற்கு மாத்திரம் அல்லாமல் பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள்ளும் பிரவேசிக்க முடிந்தது!

ஆனால், மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்தின் திரைக்கு வந்தபோதோ..... அதைக்கடந்து சென்றிட அவர்களால் செல்லமுடியவில்லை!

ஆம், அவர்கள் தேவனுடைய மகிமையில் அல்லது அவருடைய திவ்விய சபாவத்தில் பங்குபெற முடியவில்லை! இந்த இடத்தில்தான் புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ்வாழும் நாம், பழைய உடன்படிக்கையினர் முன்னேறிச் செல்லமுடியாத மார்க்கத்திற்குரிய திறந்த வழியைக் கண்டடைந்திருக்கிறோம்!

இதைத்தான் எபிரெயர் 10:19,20 வசனங்கள், “ஆகையால் சகோதரரே, நாம் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் பிரவேசிப்பதற்கு இயேசுவானவர் தமது மாம்சமாகிய திரையின் வழியாய் புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தை நமக்கு உண்டுபண்ணினபடியால், அந்த மார்க்கத்தின் வழியாய் பிரவேசிப்பதற்கு அவருடைய இரத்தத்தினாலே நமக்கு தைரியம் உண்டாயிருக்கிறது” என மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன், நம் செவிகள் மகிழ் பறைசாற்றி முழங்குகிறது! இந்த வசனம் எடுத்துக்கூறும் திரையானது “இயேசுவின் மாம்சமாகிய திரை” என்பது இந்த வசனத்தில் தெளிவாய் இருக்கிறது. ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் மாதிரியின்படி கட்டப்பட்ட எருசலேம் ஆலயத்திலும், பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்கு அடுத்திருந்த மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தை இந்த திரையானது மூடியிருந்தது. கிறிஸ்து, கல்வாரி சிலுவையில் மரித்த போது..... ஆ, என்ன ஆச்சரியம்! இந்த திரையானது மேலிருந்து கீழாக இரண்டாக கிழிந்தது!! (மத்.27:50,51). இச்சம்பவம், இயேசு தன் மாம்சத்தில் நிறைவேற்றி முடித்த கிரியையே நமக்குத் தெரியப்படுத்துகிறது. இதுவே தேவபக்கியான வாழ்க்கை வாழ்வதற்குரிய இரகசியமென 1 தீமோத்தேயு 3:16 கூறுகிறது. அதாவது, கிறிஸ்து நம்மைப்போன்ற மாம்சத்தில் (திரையுடன்) வந்தபோதிலும்,

தன்னுடைய ஆவியை கறைபடாமல் தூய்மையாகக் காத்துக்கொண்டார், என அறிந்துகொள்வதே அந்த இரகசியமாகும்! ஏனெனில், இவ்வாறாகத்தான் (இந்த மாம்சமாகிய திரையின் வழியாகத்தான்) மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குச் செல்லும் வழி நமக்காகத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இயேசு தன்னுடைய இப்பூலோக வாழ்க்கையில் மாம்சத்தை தொடர்ச்சியாய் சிவ்வையில் அறைந்தே ஜீவித்தார். இவ்விதத்தினாலேயே அவர் திரையை கிழித்தார்! அதன் மூலம் தன் ஆவியைத் தூய்மையாய் காத்துக்கொண்டார்!!

இப்போது நாமும் “நம்முடைய மாம்சத்தையும் அதன் ஆசை இச்சைகளையும்” சிலுவையில் அறைந்து, அவர் நடந்த அதேவழியில் நடந்திட முடியும் (கலாத்தியர் 5:24). அப்படியானால், இயேசுவைப் போலவே நாமும் மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் பிரவேசித்து அங்கே தேவசமூகத்தில் வாசம் செய்திட முடியும்!

ஆனால், இத்தனை மேன்மையான சவிசேஷமாகிய இந்த “பலமான ஆகாரத்தை” அன்றைய எபிரெய கிறிஸ்தவர்கள் “கேள்வியில் மந்தமுள்ளவர்களாய் இருந்தபடியால்” விளங்கிக் கொள்ளாது இருந்தது போலவே, இன்றைய எண்ணற்ற விசுவாசிகளுக்கும் இம்மகிமையான சத்தியத்தை ஏற்றுக்கொள்வது அவர்களுக்கு மிக கடினமாய் இருக்கிறது. இருப்பினும், தேவபக்தியான வாழ்க்கையில் பசியும் தாகமும் கொண்டவர்களுக்கு, தேவன் இந்த சத்தியத்தின் மேல் “வெளிப்பாட்டை” (Revelation) தருகிறார். ஆம், “கர்த்தருடைய இரகசியம் அவருக்குப் பயந்தவர்களிடத்தில்” மாத்திரமே அவர் தெரியப்படுத்துகிறார் (சங். 25:14).

ஒரு விசுவாசி பரிசுத்தஆவி அபிஷேகத்தின் சத்தியத்திற்கு மேலாகக் கடந்து மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் செல்லவேண்டுமானால் “கிழியுண்ட திரையின்” சவிசேஷத்தை அவன் மெய்யாகவே விசுவாசித்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆ, இதுதான் எத்தனை மாபெரும் நற் செய்தியாய் இருக்கிறது! கிறிஸ்து நம் மாம்சத்தில் வந்து, எல்லா பாவங்களும் அம்மாம்சத்தில் ஆக்கினைக்குள்ளாக தீர்க்கப்பட்டு, அதன் மூலம் நமக்குள் நியாயப் பிரமாணத்தின் நீதி நிறைவேறும்படியான இம்மாபெரும் செயலே சவிசேஷத்தின் சிகரமாய் விளங்குகிறது!! (ரோமர் 8:34).

நியாயப்பிரமாண நீதியின் நிறைவேறுதல் யாது? என்பதை ஒரே வார்த்தையில் தொகையிட்டு, அதை “அன்பு” எனக் கூறிட முடியும்!

அதாவது, 1) தேவனாகிய கர்த்தரை நம் முழு இருதயத்தோடு அன்புகூர்ந்து 2) நம்மைப்போலவே நம் அயலாணை நேசிப்பதே அந்த அன்பு ஆகும். இவ்வாறு அன்பு என்னும் திவ்விய சுபாவத்தில் சுதந்தரிக்கும் வாழ்க்கையே தேவபக்தியாகும். ஆனால், ஒப்பற்ற இந்த வாழ்க்கை வாழ, பழைய உடன்படிக்கையில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு சாத்தியமில்லாமல் இருந்தது. ஏனெனில், “எல்லா ஜனத்திற்கும்” இன்னமும் பரிசுத்த ஆவி தரப்படாமல் இருந்தது! புதியஉடன்படிக்கையில், பரிசுத்தஆவியின் அபிஷேகத்தைப் பெற்ற நமக்கோ இவ்வாழ்க்கை சாத்தியமாய் கையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது!

தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்! ஆகவே அன்பில் ஜீவிக்காத ஒருவன் தேவனுடைய சமூகத்திற்குள் பிரவேசித்திட முடியாது. இவ்வாறு தேவ சமூகத்தை மனிதர்களிடமிருந்து பிரிப்பது “மாம்சமும் அதன் ஆசை இச்சைகளுமாகிய (அன்பில்லாத) கனமான திரையே ஆகும்” இப்போது, இயேசு நமக்காகத் திறந்து வைத்த தன்னுடைய மாம்சமாகிய “கிழியுண்ட திரையின்” வழியான மார்க்கத்தில்தான் எல்லா தேவபக்தியின் இரகசியமும் அடங்கியிருக்கிறது (எபி. 10:20) என நாம் அறிகிறோம்.

“நேசம் மரணத்தைப் போல் வலிது!” (உன்னதபாட்டு 8:6) என்றே வேதம் கூறுகிறது. அதாவது, மரணம் எந்த மனிதனையும் தப்பவிடாமல் யாவர்மீதும் சம்பவிப்பது போலவே, தேவ அன்பும் ஒருவர் பாக்கி இல்லாமல் மனுவார்க்கத்தின் எல்லோரையும் நேசிக்கிறது! இப்போதோ, புதிய உடன்படிக்கையில் இயேசு மரணத்தையே ஜெயித்து விட்டார். எனவே, “திவ்விய அன்பு மரணத்தைக் காட்டிலும் வலிது!!” என நாம் இப்போது கூறிட முடியும். இயேசுவின் இப்பூலோக வாழ்க்கையில் அவர் வெளிப்படுத்திய தேவ அன்பை.... எவ்வித கொடிய வெறுப்பும், கசப்பும், அல்லது எவ்வித கொடிய பாவ விஷமும் அந்த அன்பை மேற்கொள்ள முடியவில்லை! இருளில் உதித்த இந்த தேவ அன்பின் வெளிச்சத்தை இருளானது பற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை! ஆம், மாம்சம் ஜெயிக்கப் பட்டது..... ஏனெனில், அது தொடர்ச்சியாய் சிலுவையில் அறையப்பட்டு விட்டது! இவ்வாறு மாம்சமும் அதன் ஆசை இச்சைகளும் தொடர்ச்சியாய் வெறுக்கப்பட்டு சிலுவையில் அறைப்படுமபோதுதான் தீரை கிழிக்கப்படுகிறது. இந்த நிலையில்தான் நாம் எல்லோரையும் திவ்விய அன்பினால் அன்புகூர்ந்துவிட முடியும்!

ஒப்பற்ற இந்த தெய்வ அன்பு, தன்னில் குறைவுபடுவதைக் கண்டு, என்ன கிரயமானாலும் அவ்வன்பைப் பெறுவதற்கு கூக்குரலிட்டு கதறுபவனே, மாம்சத்தின் வழியாய் செல்லும் அந்த புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தின் வெளிப்பாட்டைப் பெற்றவன்!

இன்று அனேக விசுவாசிகள், குறிப்பாய் பரிசுத்தத்தைப் பிரசங்கிக்கும் பிரசங்கிகளிடம்கூட, அவர்களின் அன்பு தங்கள் குழுவினருக்குள் மாத்திரமே வரையறுக்கப்பட்டதாய் இருக்கிறது. இவர்கள் ஒருவேளை தங்கள் குழுவினரைப்பற்றி தீமையாகப் பேசாமல் இருக்கலாம். ஆனால் மற்ற விசுவாசிகளைப் பற்றி தீமையாய் பேசுவோ, தீமையானவைகளைக் கேட்கவோ செய்கிறார்கள்! இந்நிலை உங்கள் வாழ்க்கையிலும் காணப்படுகிறதா? என்பதை சற்றே ஆராய்ந்து பாருங்கள்!!

இவர்கள் பெற்றிருந்த அன்பெல்லாம் மனுஷீக அன்பே அல்லாமல், தெய்வீக அன்பு அல்லவே அல்ல!

ஆனால் இயேசுவோ நம்மைப் பிதாவைப்போலவே நல்லவர்களாகவும் அன்புள்ளவர்களாகவும் மாற்றவே வந்தார்! ஆம், நம் அன்பின் பிதா, யார் தன்மீது விரோதமான நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் யாவர்

மீதும் பாரபட்சமின்றி தன்னுடைய சூரியனை உதிக்கச் செய்கிறார். இந்த தெய்வ அன்பில் நாமும் பங்கடைய வேண்டும் என்பதற்காகவே இயேசு நம்மைப் போன்ற மாம்சத்தில் வரவேண்டிய தாய் இருந்தது! ஏனெனில், அப்போது மாத்திரமே கனமான மாம்ச திரையாகிய பாவ இச்சைகளையும், கசப்புகளையும், பிரிவினை ஆவி களையும் கிழித்து அந்த ஜீவ வழியை நமக்குத் திறந்து வைத்திட முடியும்!!

காரியம் இவ்வாறாக இருப்பதால், இயேசு நம்மைக்காட்டிலும் வித்தியாசமான வேறொரு மாம்சத்தில் வந்திருப்பார் என்றால், சவிசேஷத்தின் சிகரமாகிய “புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தை” நமக்கு அவர் திறந்து வைத்திருக்கவே முடியாது! இதினிமித்தமே அவர் நம்மைப் போன்ற இச்சைகளும், ஆசைகளும் நிறைந்த பாவ மாம்சத்தின் சாயலில் நம் மத்தியில் வரவேண்டியதாய் இருந்தது!! அப்போதுதான் அவர் நம்மைப்போல் எல்லாவிதத்திலும் சோதிக்கப்படவும் முடியும் (எபிரெயர்.4:15). நாம் எல்லோரும் நம் மாம்சத்திலுள்ள இச்சைகளாலும், ஆசைகளாலுமே சோதிக்கப்படுகிறோம்! (யாக்.1:13-15). இயேசுவோ நம்மைப்போலவே சோதிக்கப்பட்டும், ஒருபோதும் பாவம் செய்யாதவராகவே இருந்தார்!

தன் குமாரனை, அவரின் 33½ வருட பூலோக வாழ்விலும், மாம்சத்தின் மூலமாய் வரக்கூடிய எல்லாவிதமான சோதனைகளிலும் தேவன் முழுமையாக நடத்திக்கொண்டு சென்றார். அந்த ஒவ்வொரு சோதனை களிலும் இயேசு பூரண வெற்றியடைந்து ஜொலித்தார்! எப்படியெனில், ஒவ்வொரு சோதனையிலும் இயேசு தன்னைத்தானே சுத்தவானாய் காத்துக்கொண்டார்!

மாம்சத்தின் இச்சைகள் அவரின் இருதயத்திற்குள் பிரவேசித்திட அவர் கொஞ்சமும் இடம் தரவேயில்லை. பாவத்தைப் பிறப்பிக்க வகைசெய்யும் ஒவ்வொரு இச்சையும் அவரின் மாம்சத்திலேயே ஆக்கினைக்குள்ளாக தீர்க்கப்பட்டது!! (ரோமர் 8:3).

இயேசு மாம்சத்தில் இருந்த நாட்களெல்லாம் கற்ற மேலான கல்வி இதுதான். ஆம், அவர் பட்டபாடுகளினாலே கீழ்ப்படிதலைக் கற்றுக் கொண்டார் (எபி.5:8). என்ன பாடுகள்? மாம்சத்தை வெறுப்பதால் அடையும் “மாம்சத்திலே உண்டாகும் பாடுகள்” (Suffering in the Flesh). இப்பாடுகளே, பாவத்திலிருந்து பூரணமாய் விடுதலையடைந்து ஜீவிக்கும் ஓர் உன்னத ஜீவியத்திற்கு நம்மை நடத்திச் செல்லுகிறது (1பேதுரு.4:1,2).

இப்படியாக, இயேசு கல்வாரிச் சிலுவையை அடைந்தபோது எண்ணா பாவங்களுமே அவரது மாம்சத்தில் நியாயநீர்க்கப்பட்டு விட்டது! சிலுவையில் மரித்திடவேண்டிய அந்த வேளையில், அநீதியுள்ள நமக்காய் நீதியுள்ள அவர் தன்னையே பலியாகத் தந்திட ஆயத்தமாகி விட்டார்! தான் சிலுவையில் அறையப்பட போவதற்கு முந்தின நாளில், “பிதாவே நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்” என்று அவரால் கூறமுடிந்தது (யோ.17:4). இறுதியில் தன்னை பழுதற்ற பலியாகச்

சிலுவையில் அர்ப்பணித்து நிறைவேறியதும், தீரை இரண்டாகக் கிழிந்தது! இது விந்தையன்றோ! இப்போது மா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குச் செல்லும் மார்க்கம் அல்லது வழி திறக்கப்பட்டு விட்டது!!

நாம் கடந்து செல்லும் பொருட்டே, அவ்வழி நமக்காகத் திறக்கப் பட்டிருக்கிறது. இப்போது நாம் எப்படி அவ்வழியாக நடந்து செல்ல முடியும்? இயேசு மாம்சத்தில் இருந்த நாட்களில் எப்படி நடந்தாரோ அதைப்போலவே நடக்கவேண்டும்! உலகத்தின் பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாக இயேசு மரித்தாரே, அதில் நாம் எந்தப் பங்கும் எடுக்க முடியாது..... அந்தப் பாதையில் நடக்கவும் முடியாது! ஆனால் இயேசு பூமியில் இருந்த நாட்களிலெல்லாம் தன் மாம்சத்தில் தொடர்ச்சியாக மரித்தாரே, அந்த மரணத்தில் (மாம்சத்தில் உண்டாகும் பாடுகளில்) நமக்குப் பங்குண்டு! இப்படித்தான் நாம் இயேசுவின் ஜீவியமாகிய திவ்விய சபாவத்தில் பங்கு பெறுகிறோம். இதை 2கொரிந்தியர் 4:10 வசனம் தெளிவுபடுத்துகிறது. நாம் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் பிரவேசித்து அதில் வாசமாய் இருக்கும்படி நடந்துசெல்ல வகை செய்யும் புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கம் இதுவேயாகும்!!

மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் பிரவேசித்தவனே, கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தில் உன்னத ஸ்தானத்தை அடைந்தவனாவான்! இம்மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் நல் அபிப்பிராயம் தேடும் பொருட்டு எந்த ஜனங்களும், எந்த தலைவர்களும் அங்கு இருக்க மாட்டார்கள். தேவன் ஒருவரே இருப்பார்! இதில் நிலைத்து வாசமாயிருப்பவர்களே, ஜனங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்றிருப்பார்கள்! கிறிஸ்தவத் தலைவர்களேயானாலும், அவர்களது புகழ்ச்சியைத் தேடுவதிலிருந்தும் விடுதலைபெற்றிருப்பார்கள்! மனம் புண்படுவதிலிருந்தும் விடுதலை பெற்றிருப்பார்கள்! குறை சொல்லுதல், முறுமுறுத்தலிலிருந்தும் விடுதலை பெற்றிருப்பார்கள்! மனக்கசப்பிலிருந்தும், பொறாமையிலிருந்தும் விடுதலை பெற்றிருப்பார்கள்! மற்றவர்கள் அன்புகூராவிட்டாலும், அவர்களை அன்புகூருவதற்கும் முழு விடுதலை பெற்றிருப்பார்கள்! இவர்கள் ஜெபித்தாலும், அல்லது கூட்டங்களில் பேசினாலும் ஜனங்களைக் குறித்த உணர்வைவிட, தேவனைப்பற்றிய உணர்வாலேயே எப்போதும் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருப்பார்கள்!! கர்த்தருக்குப் பயந்தவர்களாய், அவர்களின் வெளிப்புற ஜீவியம் எவ்வளவு தூய்மையாய் இருக்கிறதோ அதைப்போலவே தங்களின் உள்ளான மறைந்திருக்கும் ஜீவியத்திலும் தூய்மையாய் திகழ்வார்கள். இங்கு தங்கி வாசமாயிருப்பவர்கள்தான், மனுஷருக்குள்ளே மேன்மையாக எண்ணப்படும் யாவும் தேவனுக்கு முன்பாக அருவருப்பாயிருக்கிறது என்பதை நிஜமாகவே காண்பார்கள்!! இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக தாங்கள் வந்துவிட்ட தேவனுடைய பரிபூரணத்தையும் சுதந்தரித்திடும் சிலாக்கியத்தை ஒப்பிட்டு, உலகின் மற்ற “எல்லாவற்றையும்” குப்பையாக மதிப்பார்கள்!! பாவத்தின் மேல் பரிபூரண வெற்றிகொண்ட வாழ்விற்குள் இப்போது இவர்கள் பிரவேசித்துவிட்டபடியால், தேவனுடைய வல்லமையால் இனி வழுவாதபடி

தொடர்ந்து காக்கப்பட்டு, ஆண்டவரின் மகிமையில் இன்னும் அதிக அதிகமாய் பங்கு பெறுவார்கள்!! இங்கு பிரகாசிக்கும் தேவ வெளிச்சத்தில், மனுஷீகமானவைகள் யாதென்றும், உண்மையான ஆவிக்குரியவைகள் யாதென்றும் வகையறுத்து அறியும் பகுத்தறி தலையும் (discernment) அதிக அதிகமாய் இவர்கள் பெற்றிருவார்கள்!!

இந்த மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில்தான், ஒரே சரீரமாக இணைந்து இயங்கும் (வெறும் கூட்டம் அல்ல!) ஜனங்கள் உருவாகிறார்கள்! மகா பரிசுத்தஸ்தலத்தில் தனிமனித ஆளுகை என்பதே கிடையாது. இங்குள்ளோர் தனக்காக என்று வாழவேமாட்டார்கள்! ஓர் இடை விடாத பலியாக இவர்கள் ஜீவியம் இருப்பதால், இவர்களது ஸ்தலத்தில் ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தைப் பெற்று இயங்கும் கிறிஸ்துவின் சரீரமாக ‘இவர்களையே’ தேவன் கூட்டி கட்டுகிறார்! இங்கு (கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில்) தாபரித்து இருப்பவர்களே, “ஒருமனப்பட்டவர்களாகவும்” சாத்தானுடைய வல்லமையைக் கட்டுவதற்குரிய அதிகாரத்தைப் பெற்றவர்களாகவும் இருப்பார்கள் என இயேசு கூறினார்(மத்.18:18-20).

மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குச் செல்லும் வழி, ஓர் “வாசல்” அல்ல! அது ஓர் நீண்ட பாதை! அதாவது, இவ்வழியாக நாம் நாள்தோறும் சிலுவை எடுத்து, ஒவ்வொரு நாளும் நடந்து செல்லும் ஜீவியமாகவே இந்தப் பாதை இருக்கிறது. இவ்வழி செல்பவர்கள் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் தங்கி ஜீவிப்பவர்கள் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை!

ஆயினும் இவ்வாறு மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் வாழும் இவர்கள், கவனமாய் ஜீவிக்காத பட்சத்தில்..... ‘கொஞ்ச நாளில்’ பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குத் திரும்பிவிடவோ! அல்லது வெளிப்பிரகாரத்திற்குத் திரும்பிவிடவோகூட முடியும்! இன்னும் சிலர் இதைவிட மோசமாய், தங்கள் மாம்சத்தின்படி பின்மாறி ஜீவித்து கூடாரத்தின் வெளியே நின்று, தங்கள் சொந்த இரட்சிப்பையே இழந்தும் இருக்கிறார்கள்!! (ரோமர் 8:13).

ஒரு மனிதன் பின்மாற்றமடைந்து, அவனுடைய இருதயம் கடின மாவதற்கு 24 மணி நேரங்கள் போதும்! நீங்கள் ஒருசமயம் மன்னித்த யாரோ ஒருவரிடம் மற்றொரு சமயத்தில் 24-மணி நேரத்தில் கசப்பு கொண்டிட முடியும்! இதனிமித்தமே நாம் ஒருவருக்கொருவர் நாள்தோறும் (ஒவ்வொரு 24-மணிநேரமும்) புத்தி சொல்லவேண்டுமென கூறப்பட்டிருக்கிறோம். அவ்வாறு புத்தி சொல்வதற்கு ஒரு சகோதரனோ அல்லது ஒரு சகோதரியோ இல்லாத பட்சத்தில், தேவனுடைய வார்த்தையும்; பரிசுத்த ஆவியானவரும் நம்மைக் கண்டித்து புத்தி சொல்வதற்கு இடம்தர வேண்டும் (எபிரெயர்.3:13).

ஓர் கிறிஸ்தவ அசெம்பிளியில், வெளிப்பிரகாரத்தில் இருப்பவர்கள் இருக்கலாம் (சுவிசேஷத்தின் முதல் பாகத்தைக் கேட்டுக் கீழ்ப்படிந்தவர்கள்). இன்னும் கொஞ்சம் பேர் சற்று முன்னேறி, பரிசுத்த ஸ்தலம் வரை வந்திருக்கலாம் (சுவிசேஷத்தின் இரண்டாம் பாகத்தைக் கேட்டு கீழ்ப்படிந்தவர்கள்). ஆனால் தேவனைப் பொருத்தமட்டில் அந்த

அசெம்பிளியின் ஆவிக்குரிய அதிகாரமும் வலிமையும், மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் எத்தனைபேர் பிரவேசித்திருக்கிறார்களோ (பூரண சுவிசேஷத்தைக் கேட்டு கீழ்ப்படிந்தவர்கள்) அவர்களைக் கொண்டு தான் கணக்கிடப்படுகிறது!

மாம்ச திரையின் வழியாய் கடந்து மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்தில் பிரவேசித்தவர்களைக் கண்டே சாத்தான் நடுநடுங்குகிறான். எனவேதான் “கிறிஸ்து மாம்சத்தில் வெளிப்பட்டார்” என்ற சத்தியத்தை அவன் கடுமையாக எதிர்க்கிறான்! (2யோவான் 7).

ஓர் அசெம்பிளியில், இவ்விதம் மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்தில் நிலையாகத் தங்கிவிடுவோர் கொண்ட “ஓர் கருமையம்” (Central core) உருவாகும்போதுதான், அந்த அசெம்பிளி ஆவிக்குரிய மரணத்தின் வலிமையிலிருந்து காக்கப்பட்டு, தூய்மையானதாய் நிலைத்து நிற்க முடியும். குறிப்பாய், சபையை நடத்தும் மூப்பர்கள், மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்தில் தொடர்ந்து வாசம்செய்து தங்கியிருப்பவர்களாய் இருந்தால், அந்த சபை ஜீவ மார்க்கத்திலிருந்து சிறிதும் பிறழாது! இவ்விதம், திரையின் வழியாய் உட்பிரவேசித்தவர்கள் மாத்திரமே கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியாயும் கட்டப்படுகிறார்கள்!!

ஆகவே, பிரியமானவர்களே! தேவன் உங்களுக்காக ஏற்படுத்திய உன்னத ஸ்தானத்தை, அந்த மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தை நீங்கள் அடையும் மட்டும், கொஞ்சமும் திருப்தி அடைந்து விடாதீர்கள்! தீவிரித்து முன்னேறுங்கள்! இயேசுவானவர் உங்களுக்காகத் திறந்துவைத்த மார்க்கத்தில் பிரவேசித்திட தடையாக வரும் எல்லாப் பாவத்தையும், எல்லா பாரம்பரியங்களையும், எந்த மனுஷிக் அபிப்ராயங்களையும் பலவந்தம் செய்து எதிர்த்து நில்லுங்கள்! இந்த சம்பூரண சுவிசேஷம் வழங்கும் ‘சம்பூர்ண ஆசீர்வாதமும் பேரின்பமும்’ உங்களின் நிலைத்த பங்காய் மாறுவதாக!!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் எவனோ, அவன் கேட்கக்கடவன்!

ஒத்தவேஷக்காரர்கள்!

ஜீவனுக்கு நேராய் நடத்தும் வழி மிகவும் குறுகலானது. இவ்வழியாய் பயணம் செய்பவர்கள், “குறுகிய மனப்பான்மை உடையவர்கள்” என்கூட மற்றவர்களால் குற்றம் சாட்டப்பட முடியும்! ஆம், “பரந்த மனப்பான்மையோடு” ஒத்தவேஷம் தரிப்பவர்களே இன்று பிரபல்யமானவர்கள்! எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்படும்படி சாத்தானுக்கு சற்றே முழந்தாழிடும் ஒத்தவேஷக் கிறிஸ்தவர்கள் மிக அதிகமாய் பெருகிவருவதே இன்றைய கிறிஸ்தவத்தின் பரிதாபமாகும்!!

1. “சபை மாகுமாற்ற ஊழியம்” என்ற வாயில், சுத்தியத்தை மறையவர்களும்! ஒத்திற்கேற்றார்போல் நிரசங்கியவர்களும்! ஆதாயத்திற்காக சாத்தானுக்கு முழந்தாழிடும் ஒத்தவேஷம் தரிப்பவர்கள்!

இயேசு முழந்தாழிட்டுப் பணிந்து கொண்டால், இவ்வுலகத்தையும் அதன் மகிமையையும் தருவேன் என்றே சாத்தான் கூறினான். இவ்வாறு இயேசுவையே சோதிக்க சாத்தான் தைரியம் கொண்டிருந்தால், அவ்விதமாகவே நம்மையும் சோதிப்பான் என்பது திண்ணம். “சில உபதேசங்களைக் குறித்து சற்றே மௌனம் சாதித்து விடு, அப்போது கிறிஸ்துவ வட்டாரங்களில் உனக்கு அதிகமான வரவேற்பு இருக்குமே!” என்பான். மேலும், “ஏன் இவ்வாறு குறுகிய மனப்பான்மையோடு இருக்கிறாய்? முழுக்கு ஞானஸ்நானம், பரிசுத்தாவியின் அபிஷேகம், இவ்வுலகத்திலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட வாழ்க்கை, கிறிஸ்து மாம்சத்தில்

வெளிப்பட்ட சத்தியம் போன்றவைகளைப் பேசாது வாய்மூடி விட்டால், உனக்கு எல்லா ஸ்தாபன சபைகளிலும் திறந்த வாசலைத் தருவேன்! இவ் உபதேசங்களை, வேண்டுமென்றால் “உன் மட்டும்” வைத்துக்கொள். ஏன் ஜனங்களுக்கு பிரசங்கிக்கிறாய்? ஜனங்களின் பாவம் மன்னிக்கப்பட்டு அவர்கள் மோட்சம் சேர வேண்டும்.... அவ்வளவுதானே காரியம்!” என்றெல்லாம் கூறுவான். இவையெல்லாம் கேட்பதற்கு சரியாய் தோன்றினாலும், அதன் உட்பொருளோ சாத்தானுக்கு பணிந்து முழந்தாழிடுகிறோம் என்பதை உணராமல் இன்று அனேகர் வஞ்சிக்கப்படுகிறார்கள்.

“சபை பாகுபாடற்றவர்கள்”- பெரும்பாலும், ஒத்தவேஷக்காரர்களே என்பதைக்காணும் கண்கள் எத்தனை பேருக்குத்தான் உள்ளதோ?! வேதாகமத்தில் உள்ள உண்மை தீர்க்கதரிசிகளில் ஒருவர்கூட “சபைபாகுபாடற்றவர்களாய்” இருந்ததேயில்லை. பெரும்பாலும், கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகள்தான் ஜனங்களுக்குள் “காற்றடிக்கும் திசையெல்லாம்” நின்று பிரசங்கிக்க ஆயத்தமாயிருந்தார்கள், சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்றார்போல் தங்கள் நிறங்களை “பச்சோந்தி”யைப் போல மாற்றிக்கொண்டார்கள். இன்றைக்கு சபை பாகுபாடற்றவர்களும் சரியாக இப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். ஜனங்கள் எந்த சபையைச் சேர்ந்தவர்களோ அதற்கு ஏற்றாற் போலவே பிரசங்கிப்பார்கள். எந்த உபதேசங்களை ஆக்ரோஷமாய் பேசுகிறார்களோ, அதே உபதேசத்தில் மௌனம் சாதிக்கவும் வல்லவர்கள்! இவ்வாறு சபை பாகுபாடற்ற கன்வென்ஷன்களுக்கு தாங்கள் மீண்டும் அழைக்கப்படவேண்டும் என இவர்கள் ஆசிக்கிறபடியால், இடத்திற்கேற்றார்போல் தங்கள் நிறங்களை மாற்றிக்கொள்ள ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒத்தவேஷக்கிரியைகளை “இது, கிறிஸ்தவத்தின் மெய்யான மனதுருக்கம்” என எண்ணி, உண்மை கிறிஸ்தவர்களும் இந்த ஒத்தவேஷக்காரர்களால் தவறாய் நடத்தப்படுவது தான் மிகுந்த வேதனை!!

இயேசுவின் வார்த்தைகளோ மிக ஆணித்தரமாய், “இந்த கற்பனைகள் எல்லாவற்றிலும் சிறியதானதொன்றையாகிலும் மீறி அவ்விதமாய் மனுஷருக்குப் போதிக்கிறவன் பரலோக ராஜ்யத்தில் எல்லாரிலும் சிறியவன் எனப்படுவான், இவைகளைக் கைக்கொண்டு போதிக்கிறவனோ பரலோக ராஜ்யத்தில் பெரியவன் எனப்படுவான்” (மத்தேயு 5:19) எனக்கூறுவதைப் பாருங்கள்.

இப்போது நம்மை சந்திக்கும் கேள்வியெல்லாம், “தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பெரியவர்களாய் இருக்க விரும்புகிறோமா? அல்லது மனுஷருடைய பார்வைக்கு முன்பாய் பெரியவர்களாயிருக்க விரும்புகிறோமா? என்பதுதான்! இரண்டாம் பகுதியைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் எல்லாராலும் மதிப்பாய் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, தங்கள் முழு பலனையும் இம்மண்ணுலகிலேயே பெற்றுத் தீர்ந்துவிட்டார்கள்!!

2. ‘புரந்த மனப்பான்மையோடு’ ஒத்துப்போகும் செய்திகளை அவிப்பவர்கள். . . கிறிஸ்துவின் சமீபமான புரம எருசலேமை அல்ல, டாமிலோனையே கட்டுகிறார்கள்.

ஒன்று உறுதி! ஒத்தவேஷக்காரர்கள் கிறிஸ்துவின் சரீரமான சபையைக் கட்டவே முடியாது. வேண்டுமென்றால், ‘பரந்த மனப்பான்மையோடு’ அவர்களின் ஒத்தவேஷ செய்திகளைப் பின்பற்றும் “திரள் கூட்டத்தைக்” கட்டமுடியுமே அல்லாமல், கிறிஸ்துவின் சரீரத்தைக் கட்டுவது கூடாத காரியம்! கிறிஸ்துவின் சரீரமோ, இயேசு போதித்த எல்லா கற்பனைகளுக்கும் நூற்றுக்குநூறு கீழ்ப்படியும் “கற்பாறையின் மேல்” கட்டப்படும் உத்தம சபை! இதுவே பரம எருசலேமாகிய உண்மை சபை! மணலின் மேல் கட்டப்பட்ட வீடானது ஒத்த வேஷக்காரர்களால் கட்டப்படும் “போலியான சபையை” சித்தரிக்கிறது. இந்த இரண்டிற்கும் ஏற்படப் போகும் முடிவானது, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 18 முதல் 21-ம் அதிகாரங்களில் தெளிவாய் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, தங்களுக்கு புகழ்ச்சி உண்டாகும்படி, ஒரு நகரத்தையும் ஒரு கோபுரத்தையும் கட்டும்படி “பாபேலில்” கூடியதற்கொப்பாகவே.... திரள்கூட்டமான “பாபிலோன்” உருவாக ஆரம்பித்தது! (ஆதி.11:1-9)

எருசலேமோ, இயேசுகிறிஸ்துவை மூலைக்கல்லாகக்கொண்டு, நம் ஜீவியத்தை சீர்பொருந்தச் செய்யும் அப்போஸ்தலர், தீர்க்கதரிசிகளின் அஸ்திபாரத்தில் கட்டப்படுகிறது (எபேசியர்.2:20-22). இது எவ்வாறு சாத்தியமாகும்? ஆம், இவர்கள் தங்களின் சுய வாழ்க்கை, கேள்வி ஞானம், இந்த உலகமும் அதனின் அபிப்ராயமும் போன்ற யாவற்றிற்கும் “கிறிஸ்துவோடு சிலுவையில் அறையப்பட்ட” ஸ்தானத்தைத் தழுவிக்கொண்டு வாழ்வதாலேயே சாத்தியமாகிறது!

மத்தேயு 28:18-20 ல் இயேசு அளித்த சுவிசேஷக் கட்டளையானது 1)நாம் புறப்பட்டு போய் சீஷர்களாகக் வேண்டும் (வெறும் “மனம் மாறுபவர்கள்” அல்ல, சீஷர்கள்!). இன்றைய கிறிஸ்தவம் இங்குதான் பெருத்த தோல்வியடைந்துள்ளது. 2) அவர்களுக்குத்தான் ஞானஸ்நானம் கொடுக்க வேண்டும். (இங்கும், சபைபாகுபாடற்றவர்கள் மற்றவர்களைப் பிரியப்படுத்த ஒத்துப்போகிறார்கள்) 3) பின்பு, இயேசு கட்டளையிட்ட யாவையும் கைக்கொள்ளும்படி அவர்களுக்கு போதிக்க வேண்டும். இந்தப் பகுதியும் இன்று முற்றிலுமாய் உதாசினம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வித கீழான தரத்தில் இருந்துகொண்டு, இவர்கள் அடிக்கடி சுவிசேஷக் கட்டளையைப் பற்றி ஜம்பமாய் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்!? இதனால் என்ன பிரயோஜனம்? இக்கட்டளையின் வழிமுறைகளை ஜாக்கிரதையாய் பின்பற்ற அக்கறை இல்லையே?

அப்படியென்றால், தேவன் இந்த ஒத்தவேஷக்காரர்களை உபயோகிக்க வில்லை என்று சொல்லிவிட முடியுமா? இல்லை! இவர்களையும் தேவன் உபயோகிக்கத்தான் செய்கிறார்! ஒரு தீர்க்கதரிசியிடம் பேச ‘கழுதையை’ உபயோகித்த தேவன், ஓர் அப்போஸ்தலனிடம் பேச ‘கொக்கரிக்கும் சேவலை’ உபயோகித்த தேவன், ஏன்? சாத்தானும் தன் பணியை

நிறைவேற்றச் செய்யும் தேவன் இவர்களையும் தன் நோக்கம் நிறைவேறும் படி உபயோகித்திட முடியும்!!

8. கர்த்தருக்கு முன்பாக ஊழியம் செய்வோர் வளர், வெள்ளி போன்றவைகளால் கட்டி முடிவார்! மனுஷர் மரணத்தில் ஊழியம் செய்வோர் அழிந்து போகும் மரம், புல், வைக்கோலால் கட்டினவர்களாய் நிற்றார்!

எசேக்கியல் 44:9-16 வசனங்களில், இருவிதமான ஆசாரியர்களைப் பற்றி வாசிக்கிறோம். ஒருவர் ஒத்தவேஷக்காரர்கள் (வசனம் 9-14). ஜனங்கள் தேவனைவிட்டுத்தாரமாய் வழிதப்பிச் சென்றபோது, இவர்களும் அப்படியே சென்றவர்கள். இதை வேறுவிதமாய் சொல்லுவோமென்றால், ஜனங்கள் சென்ற திசைவாக்கில் இவர்களும் சென்றார்கள். ஜனங்களுக்கு பிரியம் எதுவோ அதையே பிரசங்கித்தார்கள் (வசனம் 10). நியாயா.18:19,20-ல் சொல்லப்படும் இந்த ஆசாரியர்கள், “பரந்த மனதுடையவர்களாயிருந்து” ஜனங்களின் காணிக்கையிலும் அவர்களின் திரள் கூட்டத்திலும் திருப்தி யுற்றிருந்தார்கள். இன்று, கடைசி நாட்களில் ஜீவிக்கும் நம்மிடையே, சத்தியத்தைப் பேசும் தீர்க்கதரிசி புறம்பாக்கப்பட்டு, அந்த இடத்தைக் கட்டுக்கதை பேசி ஜனங்களுக்கு கிலுகிலுப்பூட்டும் பிரசங்கிமார்களே நிறைந்து காணப்படுகிறார்கள் (2தீமோத்தேயு.4:3-4).

இப்படி ஒத்தவேஷம் தரிக்கும் ஆசாரியர்களை, ஜனங்களுக்கு முன்பாக ஊழியம் செய்ய அனுமதிப்பேளையல்லாமல், எனக்கு முன்பாக ஊழியம் செய்ய அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள், என தேவனாகிய கர்த்தர் சொன்னார் (எசேக்கியல் .44:11-13).

இந்த ஒத்தவேஷம் தரிக்கும் ஆசாரியர்களுக்கு, ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் வெளிப்பிரகாரத்தில் நின்று செய்யும் ஊழியமே தரப்பட்டது (வசனம் 11). இவர்கள் ஜனங்களுக்காய் பலிகளை செலுத்தி, அவர்களின் பணத்தையும், கனத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இவர்கள் ஜனங்களை பாவ மன்னிப்புக்கு நேராய் நடத்தமுடியும் (வெண்கல பலிபீடம் இதற்குப் பொருளாயிருக்கிறது). இன்னும் கொஞ்சம் பரவாயில்லாதவர்கள், பரிசுத்தாவியின் அபிஷேகத்திற்கு நேராய், பரிசுத்தஸ்தலம் வரை ஜனங்களை நடந்த அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். என்னதான் இருந்தாலும், இவர்களில் ஒருவர்தான் கர்த்தருக்கு முன்பாய் நின்றிட பாக்கியம் பெற்றவரல்ல!

திரைக்குப் பின்னால், மகாபரிசுத்தஸ்தலத்தில் கர்த்தருக்கு முன்பாக நிற்கும் சிலாக்கியம், கொஞ்சம்கூட ஒத்த வேஷம் தரித்திட மறுத்த சாதோக்கின் புத்திரருக்கே தரப்பட்டது (எசேக்கியல்.44:15). யார் இவர்கள்? இவர்கள் மனுஷிக புகழ்ச்சியை விரும்பாமல், பவுலைப்போல தேவனுடைய முழு ஆலோசனைகளையும் சாத்தானுக்கு எந்த விதத்திலும் சிறிதுகூட முழுந்தாழிதாமல் பிரசங்கிப்பவர்கள் (அப்.20:27). இவர்களே புதியஉடன் படிக்கையின் கீழ் வாழ்ந்து, புதிதும் ஜீவனுமான ‘கிழிக்கப்பட்ட மாம்சத் திரையின் வழியாய்’ இயேசுவைப் பின்பற்றப்பவர்கள் (எபி.10:20). இவர்கள் இயேசுவைப்போல, மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்தில் தங்களுக்கு முன் வைத்திருந்த

பிதாவின் ஐக்கியத்தினால் வரும் சந்தோஷத்தின் பொருட்டு (பிதாவின் சமூகத்தில் பரிபூரண ஆனந்தம் உண்டே! (சங்கீதம் 16:11) அவமானத்தை எண்ணாமல் சிலுவையை சகிப்பவர்கள் (எபி.12:2). இவர்கள் தங்கள் ஜீவிய காலம் முழுவதும், ஊழியகாலம் முழுவதும், பிதாவின் முன் நிற்பவர்கள். இப்படி கர்த்தருக்கு முன்பாக ஊழியம் செய்வது, தரத்தின் அடிப்படையில் மனுஷர்களுக்கு முன்பாய் ஊழியம் செய்வதிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். கர்த்தருக்கு முன்பாய் ஊழியம் செய்வது பொன், வெள்ளி, விலையேறப் பெற்ற கற்களால் கட்டுவதாய் முடியும். மற்றவையெல்லாம் மரம், புல், வைக்கோலாகவே இருக்க முடியும். கடைசி நாளில் ஒத்தவேஷக் காரர்கள் இரட்சிக்கப்படுவதுகூட, அக்கினியிலகப்பட்டு தப்பினது போலத் தான் இருக்கும் (1கொரி.3:13-15).

4. இறுதிவரை ஒத்தவேஷம் தரிசுமால் நிலைத்து நின்ற, வேதம் படைத்திடும் 'வெம்பீரிக்கும் உத்தமசாட்சிகளை' மாதிமியரம் பின்பற்றுங்கள்!

தங்கள் பாவங்களில், கொஞ்சம்கூட ஒத்துப்போகாமல் தேவனுக்காய் உறுதியாய் நின்ற உத்தம சாட்சிகளால் வேதம் நிறைந்திருக்கிறது. அவர்களில் சிலரை, சற்றேற்ப பாருங்கள்!

1. நோவா: ஒத்தவேஷம் தரியாதவர்களில் ஓர் உன்னத சாட்சிதான் இந்த நோவா. அவர் 120 வருடங்கள் பிரசங்கித்தார்! ஆனால் ஒருவர் கூட அந்தச் செய்தியில் ஆர்வம் கொள்ளவில்லை!! ஏன்? ஏனெனில், அவர் ஓர் கட்டுக்கதை கூறி கிலுகிலுப்பூட்டும் பிரசங்கி அல்ல “நீதியைப் பிரசங்கித்த பிரசங்கி!” (2பேதுரு 2:5). ஆனால் இந்த 120-வருடங்களில் கொஞ்சமும் சோர்வுறாமல் நிலைத்து நின்றபடியால், அவரது முழுக்குடும்பமும் இரட்சிக்கப்பட்டது. ஆம், பிரசங்கியின் குடும்பத்திற்குத்தானே அவருடைய அந்தரங்க வாழ்க்கை தெரியும். அவர்கள் மனம்மாறவில்லையென்றால், அது அனேகமாய் அப்பிரசங்கியின் மாய்மாலத்தை இவர்கள் கண்டதால் ஏற்பட்ட விளைவாய்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் நோவாவோ, வாழ்ந்து காட்டி, நீதியை பிரசங்கித்தவர்! ஒருவேளை, நோவா நீதியைப் பிரசங்கித்த சில வருடங்களுக்குப்பின், கொஞ்சம் ‘பலன் கிட்டும்படி’ பிரசங்கத்தின் தரத்தை குறைத்துவிட சாத்தான் சோதித்திருக்கக்கூடும். ஆனால் நோவாவிற்கோ, தான் எவ்வளவு ஊழியம் செய்திருக்கிறேன் என்பதைக் காட்டும் ஜெப சுற்றறிக்கையை ‘அமெரிக்கா’ அனுப்பி பணம் பெறவேண்டிய அவசியம் இல்லையே! அவர் தேவனுக்கு மாத்திரமே ஊழியக்காரர்!! எனவே அவர் ஒத்தவேஷம் தரிக்க மறுத்து நின்றார்! சற்றே எண்ணிப்பாருங்கள், 120-வருடங்கள்! ஒருவர்கூட இரட்சிக்கப்படவில்லை. ஆனால் நோவாவோ கடைசிவரை உண்மையுள்ளவராயிருந்தபடியால், அவரது குடும்பம் மாத்திரம் இரட்சிக்கப்பட்டது. இன்றும் நோவாவின் வழியில், இவ்வித மீதியான குடும்பங்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

2. எலியா: யாருக்கும் அஞ்சிடாமல் தேவனுடைய பார்வைக்கு முன்பாய் ஜீவித்ததீரன், இந்த எலியா! இஸ்ரவேலில், பாகாலுக்கு

முழந்தாழிடாத 7000-பேர்கள் இருந்தது உண்மைதான் (1இராஜா. 19:18). “ஆனால்” இவர்களில் ஒருவர்கூட தேசத்திற்கு “தேவனுடைய வாயாய்” இருக்க முடியாதபடி அனைவருமே ஒத்தவேஷக்காரர்களாயிருந்தனர். அந்த 7000-ஒத்தவேஷக்காரர்கள் சாதிக்க முடியாததை, கர்மேல் மலைமேல் தனி மனிதனாய் நின்று சாதித்தான் இத்தீரன் (1இராஜா.18:36-40). பாகாலுக்கு முழந்தாழிடவில்லை என்ற எதிர்மறையான சாட்சி மாத்திரமல்ல, இந்த எலியாவைப் போலவே.... தேவனுக்காகவும், அவருடைய வார்த்தை களுக்காகவும் உறுதியாய் நிற்கிறோம் என்று முழங்கும் சாட்சி உடையவர்களாய் இருக்க வேண்டும். இந்த 7000 - ஒத்த வேஷக்காரர்களில் ஒருவனாயிருந்த ஒபதியா என்பவன், ஆகாப் அரண்மனையில் முக்கிய வேலையான விசாரிப்புக்காரனாய் இருந்தான். இந்த ஒபதியா ஓர் விசுவாசி மட்டுமல்ல, சில பிரசங்கிமார்களை இடுக்கண்ணிலிருந்து தப்பிவித்தவனும் ஆவான் (1இராஜா.18:3-4). ஆனால் இவனோ, தன் அந்தஸ்தான வேலையை இழப்பதற்கோ ஆயத்தமாய் இருக்கவில்லை! தான் ஓய்வுபெறும்போது பெறப்போகும் ‘பென்ஷன்’ போன்றவைகளை மனதில் வைத்து ஒன்றும் பேசாமல் இருந்துவிட்டான் - அவ்வளவு தான்! இன்றும், இப்படிப்பட்ட ஒத்த வேஷக்காரர்களை உயர் அலுவலகங்களில் நாம் காண்கிறோமே! இப்படிப்பட்டவர்கள், ஜனங்களுக்கு ஊழியம் செய்யலாமே அல்லாமல் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்திட முடியாது! அது, எலியாக்களினால் மாத்திரமே கூடும்!!

3.தானியேல்: பாபிலோனில் தன் சகயுதர்களான ஒத்தவேஷக்காரர்கள் நடுவில் ‘தன் ஜீவனையே பணயமாய் வைத்து’ உறுதியான தீர்மானம் எடுத்த மாவீரனே இந்த தானியேல் (தானியேல்.1:8). இவனுடைய வீரமான தைரியம் சாத்ராக், மேஷாக், ஆபேத்நேகோ என்ற மூன்று பேரை எழுப்பியது. இம்மூன்று இளைஞர்களும் எவ்வாறு நேபுகாத்நேச்சாரின் சிலையை வணங்க உறுதியாய் மறுத்து நின்றனர் என்பதை நாம் அறிவோம். நண்பர்கள், உறவினர்களிடமிருந்து நெருக்கங்கள் வந்தபோதும், சத்தியத்திற்காக முழுமனதாய் நிலைத்து நின்று, ஒத்துப்போக மறுத்தனர் (தானியேல்.3). அவ்விதமாகவே, ராஜா ஆணையிட்டுவிட்டார் என்பதற்காக தன்னுடைய ஜெபத்தை நிறுத்திவிட தானியேல் மறுத்து நின்றார் (தானியேல்.6). இவர்களே தங்கள் சந்ததியில் தேவனுடைய தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி முடித்தனர்.

4. யோவான்ஸ்நானகன்: தேவனுடைய பட்டியலில் இடம் பெற்ற இவர், தன் 30-ம் வயதில் அச்சமேதுமில்லாமல், முத்திப்போன ஒத்தவேஷக்காரர்களாகிய பரிசேயரை “விரியன் பாம்புகள்” என கடிந்து அழைத்தார். ஏரோது ராஜாவுக்கு முன்பாகவும் நின்று, அவன் தன் சகோதரனின் மனைவியை விட்டுவிட வேண்டும் என இடைவிடாமல் இடித்துரைத்தார்! ஏரோதைப் பிரியப்படுத்தவோ அல்லது அவன் அரண்மனைக்கு ஓர் ‘மதிப்பிற்குரிய போதகராக’ அழைக்கப்படவோ விரும்பவே இல்லை. இப்பதவிகள் ஒத்தவேஷக்காரர்களைச் சேரலாம்.

யோவான்ஸ்நானகனோ, தேவனுக்காய் உறுதியாய் நின்று தன் தலையை இழந்தார்! கடைசிநாளில், இவர் அடையப்போகும் பிரதிபலன் மகிமை நிறைந்ததாய் இருக்கும் என்பது நிச்சயம்!

5. இயேசு: எல்லா சாட்சிகளுக்கும் சிகரமாய், இயேசுவே மிக சிறந்த முன் மாதிரியாய் நிற்கிறார். தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியாய் விளங்கிய இயேசுவும், தன் 30-ம் வயதில், முதிர்ந்துபோன ஒத்தவேஷக்காரர்கள் முன்பாய் நின்று அவர்களின் மறைவான பாவத்தை உரித்து வெளியரங்கமாக்கினார். இஸ்ரவேலின் கனம்பொருந்திய போதகனான நிக்கொதேமுவிடம், அவன் பரலோக ராஜ்ஜியம் பிரவேசிக்க மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் எனக் கூறினார். மற்றவர்களையும் ஆதாயப்படுத்தப்போகிறோம் என கூறிக்கொண்டு தங்களின் பாபிலோனிய ஸ்தாபனங்களிலேயே தங்கிவிட்ட விசுவாசிகளை இன்றும் காண்கிறோமே! இவர்கள் ஏன், முதலாவது தங்களின் மனம் மாறாத பிஷ்புகளிடம் சென்று அவர்கள் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் என கூறக்கூடாது? கூற மாட்டார்கள்!! ஏனெனில் இவர்கள் தங்கள் பிஷ்புகளிடமிருந்து புகழ்மாலையைப் பெற இச்சித்து நேசிக்கும் ஒத்தவேஷக்காரர்கள்! இயேசுவின் அப்போஸ் தலர்களோ அஞ்சாத தீர்கள்! தங்கள் நாட்களில் வாழ்ந்த பிஷ்புகளிடம் “மனுஷர்களாகிய உங்களுக்கல்ல; தேவனுக்கே கீழ்ப்படிவேன்” (அப்.5:29) என தொடர்ச்சியாய் முழங்கினார்கள்!

6.பவுல்: ஒருபோதும் மனுஷனைப் பிரியப்படுத்தாமல் தேவனுடைய ஊழியக்காரனாகவே நிரூபித்து நின்ற தீப்பிளம்புதான் இப்பவுல்! (கலா.1:10). ஒருவருடைய பணத்தையோ அல்லது கனத்தையோ இச்சிக்காமல், தேவனுடைய முழு ஆலோசனைகளையும் பிரசங்கித்தபடியால் “உலகத்தைக் கலக்குகிறவன்” (அப். 17:6) என்ற பெயர் பெற்றார்!!

5. வயவ்ராவ்யாயம் ராஜாவின் முன் துணைவாய் நின்ற கந்தநுடைய தீர்க்கதரிசியை, ஒரு ஒத்தவேஷ கிழட்டுத் தீர்க்கதரிசி தன் வசப்படுத்தி வஞ்சித்த வஞ்சகத்திற்கு எச்சரிக்கையாபிடுங்கள்!!

ஒத்தவேஷக்காரர்களுக்கு பாடம் புகட்டுவதாய் 1இராஜாக்கள்.13ம் அதிகாரம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஓர் இளம் தீர்க்கதரிசிக்கு தேவனுடைய மேன்மையான பணி ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டது. அதன்படி தீரமாய் ராஜாவுக்கு முன் தேவனுடைய வார்த்தைகளை கூறியபின், தேவன் குறிப்பாய் கூறியதின்படி, ராஜாவின் பணத்தையும் உபச்சாரத்தையும் பெற மறுத்துத் திரும்பினார். என்னே இவரது ஒத்தவேஷம் தரியாத தீரம்! பெத்தேலில் நடந்த இந்நிகழ்ச்சியை, ஒத்தவேஷத்தில் மூழ்கி திளைத்த ஓர் கிழட்டுத் தீர்க்கதரிசி கேள்விப்பட்டார். இத்தீரம் நிறைந்த இளம் தீர்க்கதரிசியை சந்தித்து, பொய் சொல்லி, ஒத்தவேஷம் தரிக்கும்படி செய்து விட்டார்! ராஜாவுக்கு முன் பெலஹீனமடையாத இந்த இளம் தீர்க்கதரிசி, ஓர் கிழட்டுத் தீர்க்கதரிசியின் நயவஞ்சக மொழிக்குப் பலியாகி மரித்துப் போனார்!!

இன்றும் இவ்விதமாகவே பணம், புகழ்ச்சிகளுக்காய் ஒத்தவேஷம் தரித்து அபிஷேகத்தை இழந்த கிழட்டு தீர்க்கதரிசிகள்.... இளம் தீர்க்கதரிசிகளை பரந்த மனப்பான்மைக்கும், ஒத்தவேஷத்திற்கும் தவறாய் வழிநடத்த துடித்து நிற்கிறார்கள்! ஒரு இராஜா சரீரத்தை அழிக்க முடியும். ஆனால் ஆத்துமாவையே நாசம் செய்யும் இக்கிழட்டு தீர்க்கதரிசிகளுக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்! தேவன் உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தியதை, இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகத்தை வீழ்ச்சியடையச் செய்திருக்கும் ஒத்தவேஷ ஆவிகளைப்படுத்தி விடாதபடி, சத்தியத்தில் உறுதியாய் நில்லுங்கள்!!

மறுபடியும் தேவன் தான் உரைத்ததையே இப்போதும் உரைக்கிறார். “.... திறப்பிலே நிற்கவும், ஒத்தவேஷம் தரியாமல் சுவரை அடைக்கவுந்தக்கதாக (இவையெல்லாம் முக்கிய உபதேசம் இல்லை என இடிக்கப்பட்டவைகளை கட்டுவதற்காக) ஒரு மனுஷனைத் தேடினேன் ஒருவனையும் காணேன்” என்றே தேவன் நம் யாவருக்கும் அழைப்பு விடுக்கிறார் (எசே.22:30).

இயேசு சீக்கிரம் திரும்ப இருக்கும் இக்கடைசி நாட்களில், தன் உண்மையான சபையைக் கட்டுவதற்கு குறைந்தபட்சம் ஒரு சில புருஷர், ஸ்திரீகளையாவது நம் தேசத்திற்கு தேவன் அருளுவாராக! ஆமென்!!

நிந்தை மிகுந்த கிறிஸ்துவின் சரீரம்!

“எங்கள் மூலமாய் கேள்விப்பட்டதை விசுவாசித்தவன் யார்? கர்த்தருடைய புயம் யாருக்கு வெளிப்பட்டது?” என கேள்வி தொடுக்கும் இந்த ஏசாயா 53-ம் அதிகாரம் மாம்சத்தில் வெளிப்பட்ட கிறிஸ்துவின் செய்தியையேப் பிரகடனம் செய்கிறது. இதை இன்று அனேகர் அப்படியே விசுவாசியாதபடியால், உண்மையான தேவ வல்லமையைக் (கர்த்தருடைய புயத்தைக்) குறித்து அறியாமல், அறியாமைக்குள்ளேயே மாய்ந்திருக்கின்றனர்.

தேவ வல்லமை வெளிப்படுவதை இன்று அனேகர் வெறும் சரீர சுகம், அற்புதம் நிகழ்தல் ஆகிய சிறிய வட்டத்திற்குள் மாத்திரமே அறிந்திருக்கின்றனர். ஆனால், ஏசாயாவோ, “பிதாவுக்கு முன்பாக வறண்ட நிலத்திலிருந்து (தாவீதின் வித்தில் சுதந்தரித்த ஒரு மாம்சத்தில்) துளிர்க்கிற வேரைப்போல” இருந்த இயேசுவையே தன் பிரதான செய்தியாக இங்கு அறிவிக்கிறார் (ரோமர் 1:3; ஏசா 53:2).

1. அழகேதும் இல்லாத புறக்கணிக்கப்பட்ட, கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலேயே கர்த்தருடைய புயம் (வல்லமை) வெளிப்பட்டது!

மாம்சத்தில் வெளிப்பட்ட இயேசுவிடம், மனுஷர் காண விரும்பும் அழகும், ரூபமும் காணப்படவில்லை என்றே ஏசாயா கூறினார்! மேலும் அவர் தொடர்ந்து கூறுகையில், அவரை ஜனங்கள் அசட்டை செய்து புறக்கணிப்பார்கள் என்றும் முன்னுரைத்தார் (ஏசாயா 53:3). இப்படியெல்லாம் புறக்கணிக்கப் பட்ட ஓர் சரீரத்திலேயே கர்த்தருடைய புயம் (அல்லது வல்லமை)

வெளிப்பட்டது. இன்று அநேக கிறிஸ்தவர்கள், இயேசு ‘ஓர் சினிமா ஸ்டாரைப்போல்’ அழகுடையவராய் இருந்திருப்பார் என்றே எண்ணிக் கொள்கிறார்கள். அப்படி அவர் இல்லவே இல்லை! அவர் அழகற்றவரும், மனுஷர் காண விரும்பும் ரூபமற்றவராகவே இருந்தார். இன்று சினிமா உலகில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு திகழ்பவர்களாகிய அழகு மனிதர்கள்.... பேய்களுக்கே ஊழியராய் தொண்டு செய்கிறார்கள். தேவனோ, இந்த தோல் நிறத்திற்கும், செளந்தர்யமான முகத்திற்கும் எந்த மதிப்பும் தருவதே கிடையாது. அழகோ அல்லது அறிவோ அல்லது ஆஸ்தியோ ஆகிய இவைகளோடு தேவ பக்திக்கு எந்த சம்பந்தமும் கிடையாது!

2. கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்கு அடையாளம் தலையைச் சுற்றி ‘ஐயோலிக்கும் ஓயிவாடம்’ அல்ல, மாட்டுக்கொட்டியில் பிறந்த “நிந்தையோ” அந்த விந்தை அடையாளம்!

பெதலகேமிற்கு வெளியில் தங்கள் மந்தையைக் காத்துக் கொண்டிருந்த மேய்ப்பர்களிடமே தேவதூதர்கள் வந்தார்கள் என வாசிக்கிறோம். பாலகன் இயேசுவின் பிறப்பை கண்டுகொள்வதற்கு ஓர் “அடையாளத்தை” அத்தூதர்கள் அவர்களிடம் கூறினார்கள் (லூக்.2:12). ஆம், அன்று இராத்திரியில் பெதலகேமில் எத்தனையோ குழந்தைகள் பிறந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் ஒரே ஒரு பிள்ளை மாத்திரம் மாட்டுக்கொட்டியில் பிறந்தது.... இதுவே அந்த அடையாளம்! அவரே தேவ குமாரன்!! தலையைச் சுற்றி ஓர் ஐயோலிக்கும் பிரகாச வட்டத்தைக் கொண்டு இந்த இயேசுவைக்கண்டு கொள்ள முடியாது. இந்த ஒளிவட்டமெல்லாம் பிசாசுக்கே சொந்தமானது! எனவேதான் பிசாசு இந்த மனந்திரும்பாத ஓவியர்களுக்குத் தன் அபிஷேகம் ஈந்து (!) இந்த வட்டத்தை வரையும்படி செய்துவிட்டான்! இயேசுவின் பிறப்பில் வேறு விசேஷம் இல்லையா? இருக்கிறது! அவர் மாட்டுக் கொட்டியில் பிறந்தாரே, அந்த நிந்தைதான் விசேஷம்!! இந்த நிந்தைதான் அன்று இயேசுவின் நாட்களில் இருந்த அநேக வேதகலா வித்தகர்களை இடறச்செய்து, சத்தியத்தை இழந்து போகச் செய்தது. ஆம், தேவன் அந்த வெளிப்பாட்டை பக்தசிரோண்மணி வேத வல்லுனர்களுக்குத் தராமல், தங்கள் ஆடுகளைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த மேய்ப்பர்களுக்கே தந்தருளினார். இன்றும், குருடர்களுக்கு வழிகாட்டும் இக்குருட்டு வேதகலாநிதிமார்களுக்கு அல்ல, அந்த மேய்ப்பர்களைப் போன்று தங்கள் அலுவலகம், வயல்வெளி அல்லது வீடுகளில் உண்மையுள்ளவர்களாய் திகழும் சாதாரண புருஷர் ஸ்திரீகளுக்கு மாத்திரமே கிறிஸ்துவின் சரீரத்தைக் குறித்த வெளிப்பாட்டை அருளுகின்றார்.

3. இன்றும், கிறிஸ்துவின் சரீரம் வண்ணாமிரு கண்ணாடி கதவோடு கூடிய ‘கத்தீட்ரலில்’ அல்ல, எங்கோ ஓர் மூலையில் ‘முறுக்கணிக்கப்பட்ட ஆடத்தில்’ கருவதையே காண்பீர்கள்!

முதல் “கிறிஸ்துவின் சரீரம்” ஓர் நிந்தைக்குள்ளாகிப் பிறந்தது என்பதை ஒருபோதும் மறந்து போகாதீர்கள்! இந்த நிந்தையின் பிறப்பு ஏதோ தற்செயலாய் நடந்ததா? அல்லது தேவன் பிழை செய்து விட்டாரா? நிச்சயமாய் இல்லை!

கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்கு எக்காலமும் நிரந்தரமான அடையாளம் பரிசுத்தாவியின் அபிஷேகம் இல்லாத மார்க்கத் தலைவர்களால் உண்டாகும் நிந்தையே என அறிவிப்பதற்கு தேவன் இப்பிறப்பை தீர்க்கமாய் திட்டமிட்டே செய்தார்!

அன்று மேய்ப்பர்களை வழிநடத்தியதைப்போலவே இன்றும் தேவன் உலகின் பல பாகத்திலிருந்து இக்கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்கு ஜனங்களை நடத்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். ஆனால் அன்றுபோல் தேவ தூதர்களின் வாய்மொழியால் அல்ல! பரிசுத்தாவியின் வெளிப்பாட்டினால் அவ்விதம் செய்கிறார்!! நீங்கள் உண்மையாய் தெய்வ பயம் கொண்டவர்கள் என்பதைத் தேவன் கண்டுகொண்டால், பரிசுத்தாவியின் குரலுக்கு நீங்கள் உணர்வுள்ளவர்களாய் இருக்கும்பட்சத்தில்.... உங்கள் ஸ்தலத்தில் இருக்கும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்கு உங்களை நிச்சயமாய் நடத்துவார். அச்சரீரத்தைக் கண்டுகொள்வதற்கு நீங்கள் காணும் முதல் அடையாளம், அச்சரீரம் “நிந்தையினால் மூடப்பட்டிருக்கும்!”. அக்கிறிஸ்துவின் சரீரம், பிரபல்யமான வண்ண ஜாலக்கண்ணாடிக் கதவுகளோடு கூடிய ஓர் “கத்திரலில்” கூடுவதை நீங்கள் நிச்சயமாய் காணவே முடியாது. ஆனால் எங்கோ ஓர் மூலையில் எல்லா மனுஷர்களாலும் புறக்கணிக்கப்பட்ட இடத்திலேயே “கிறிஸ்துவின் சரீரம்” இன்றும் காணப்படும்!!

“மனுஷருக்குள்ளே மேன்மையாக எண்ணப்படுகிற எல்லாம் தேவனுக்கு முன்பாக அருவருப்பானவைகள்” (லூக்கா.16:15) என்ற தேவ வாக்கியத்தை இயேசு பிரசங்கித்தது மாத்திரமல்லாமல், மனுஷகப் புகழ்ச்சிக்கு எதிராகக் கொண்ட தன் மனோபாவத்தை செயல்படுத்தியும் நிறுபித்தார். அவர் பிறக்கும்போதே, மனுஷர்கள் அவரின் வெளித்தோற்றத்தைக் கண்டு அசட்டை செய்து புறக்கணிக்கும்படி பிதாதிட்டமிட்டிருந்தார். எனவே தான் இயேசு பிறக்கும்படி ஓர் மாட்டுக் கொட்டியை முன்குறித்தார்!

4. மனுஷர்களை கவர்ச்சிக்கும் ஆலய கட்டிடம், அற்புத இன்னிசை, அடுக்கு மொழி மிரசங்கங்கள் போன்ற ஈரவம் தேவனுடைய ஈரவையில் அருவருப்பானவைகள்!

மனுஷர்களைக் கவரும்படி இயேசுவிடம் எந்த வெளித்தோற்ற கவர்ச்சியும் இல்லாதிருந்தது. அது போலவே, இன்றும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் (சபையில்) காணப்பட வேண்டும். மனுஷர்களைக் கவரும் கட்டிடம், அற்புத இன்னிசை, பிரசங்க பீடத்தின் அடுக்கு மொழிப் பிரசங்கங்கள் போன்றவைகளால் நாம் ஒருபோதும் ஜனங்களை நம் மத்தியில் வரும்படி கவர்ச்சிக்கவே கூடாது. தேவபக்தியினால் மாத்திரமே ஜனங்களை நம்மண்டையில் சேர்ப்பவர்களாய் இருக்க வேண்டும். அப்போது மாத்திரமே, நம்மிடம் காணப்படுபவர்கள் அத்தனை பேரும் தேவ பக்தியில் பிரியம் கொண்டவர்கள் என்ற உறுதி சபையில் நிலை வரப்படும்!

செவிக்கினிய இன்னிசை, தேவனுடைய ராஜ்யம் கட்டப்படுவதற்குப் பெறும் மதிப்பெண் “பூஜ்யமே” அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவர்கூட பாடகர்களாய் இருக்கவில்லை. ஆயினும் இவர்களே உலகத்தை தலைகீழாய்

திருப்பினார்கள். இன்று கிறிஸ்தவ உலகில் காணப்படும் இன்னிசை, பரிசுத்த ஆவிக்கு ஒரு மாற்றாக மாறிவிட்டது! இது எத்தனை பெரிய இழப்பு! பாடுகின்ற திறமை ஓர் மனுஷிக் தராதரமே ஆகும். இத்திறமையை மனந்திரும்பாத ஜனங்களும் பெற்றிருக்கிறார்கள். பாடுவதற்கோ அல்லது வாத்தியக்கருவி போடுவதற்கோ நாம் ஒருபோதும் எதிர்ப்பாளர்கள் கிடையாது. இந்த தாலந்துகளை தேவன் உங்களுக்குத் தந்தருளியிருந்தால் அதை தாராளமாய் பிரயோகியுங்கள். “ஆனால்” வாத்தியக் கருவி இருப்பதாலும், எல்லோரும் இனிமையாய் பாடுவதாலும் நம் துதி தேவனுக்கு அதிக பிரியமாய் இருக்கும் என எண்ணுவதுதான் சுத்த மதியீனம்! தேவன் நம் இருதயத்தையே எப்போதும் காண்கிறார். அனேகம் சமயங்களில் நடப்பது என்ன தெரியுமா? எல்லோரும் இனிமையாய் பாடிக் கொண்டிருக்கும்போது, சில சகோதர-சகோதரிகள் ஒருவருக்கொருவர் தங்களுக்குள் “முறுமுறுப்பு” கொண்டு விடுகிறார்கள்! ஆ..... அந்தரங்கத்தில் தாளம் தப்புகிறதே, இதைத்தான் உண்மையாய் தேவன் கேட்கிறார்!! உங்கள் ரசனை சொட்டும் பாடல்களை ரசித்துக் கொண்டிருப்பதெல்லாம், அங்கு அமர்ந்திருக்கும் மனுஷிக் சிந்தை நிறைந்த மானிடரே!!

இதைப்போலவே, இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகில் எத்தனையோ ஜெபங்களும், பிரசங்கங்களும்... அலங்கார வார்த்தைகளோடும், கைகளை அங்கும் இங்கும் நீட்டி செய்கையோடும் செய்கிறார்கள். எதற்கு? எல்லாம் இந்த மனுஷர்களைக் கவர்வதற்குத்தான்! தேவனுடைய பார்வையிலோ இவை அனைத்தும் அருவருப்பானவைகள்!!

5. ‘மல ஜலத்தை’ மூட “சிறுகோல்” வைத்திருக்க மோசே கட்டளைமிட்டார்! இன்றும் பரிசுத்தாவிக்கு மாற்றாக ‘மனுஷிக் திறமை’ சபைக்குள் வருவதை “மல ஜல கழிப்புகளாகக்” கண்டு, அவைகளை குழிதோண்டிப் புதைக்க இந்த சிறுகோலை இன்றைய சபைகளுக்கு தேவை!!

இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் வெளிக்குப் போகும் போது, தங்கள் மலஜலத்தை மூடும்படி தங்கள் வீடுகளில் ஓர் சிறுகோலை வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை மோசே, சுகாதாரப் பிரமாணங்களில் ஒன்றாக போதித்தார். ஏனெனில், பாளையத்திற்குள்ளே உலாவிக்கொண்டிருக்கும் கர்த்தர், அங்கு ஏதேனும் அகசியானதைக் கண்டால் உடனே அவர்களை விட்டு விலகிச் சென்றுவிடுவார்! (உபா.23:12-14).

இன்றைக்கும் நம்முடைய சபைகளிலும் இந்த “சிறுகோல்” எப்போதும் இருக்க வேண்டும். எதற்கு? மனுஷர்களை கவருவதற்காக சொன்ன அல்லது செய்த காரியங்களை, தேவனுடைய பார்வையில் அருவருப்பான “கழிப்பு மலமாகக்” கண்டு அதை உடனே குழிதோண்டி மூடுவதற்குத்தான்! இன்று அனேக சபைகளில் தேவன் இவ்வித ‘மலஜலங்களைக்’ காண்கிறபடியால், சபைகளை விட்டு வெளியே விலகிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறார். நாமோ, பரலோகத்தின் ஆவிக்குரிய சுகாதார தரத்தின்படி ஜீவித்து, தேவனுடைய சுவாசத்திற்கு “நாறும்”

எல்லாவற்றையும் உடனே அறியும் உணர்வுள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டும். பரிசுத்தாவியின் வல்லமையை புறக்கணிக்கும் எவ்வித மனுஷீக சாமர்த்தியங்களும், இச் “சிறுகோலினால்” புதைக்கப்பட்டாக வேண்டும். இதை, இன்று அநேகர் அறியாததினாலேயே கிறிஸ்துவின் சரீரமான தூயசபையை அவர்களால் கட்ட முடியவில்லை. இருப்பினும், இச்சத்தியங்கள், கல்விமான்களுக்கும், ஞானிகளுக்கும் மறைக்கப்பட்டு, பாலகர்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது (மத்11:25) எனவேதான், கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் ஞானிகளும், வல்லவர்களும், பிரபுக்களும் அனேகரில்லை! தன் சபையில் மனுஷீக திறமையின் ஆளுகை இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகவே, தேவன் உலகத்தில் பைத்தியமான வைகளையும், பலவீனர்களையும் தெரிந்து கொண்டார் (1கொரி.1:26-29).

இங்குதான் நாம், தேவனுடைய வழிகள் மனிதனுடைய வழியிலிருந்து எவ்வளவு வேறுபட்டு நிற்கிறது என்பதைக் காண முடிகின்றது. இவ்வுலகில் உள்ள எந்த வியாபார ஸ்தாபனமும் பெலவீனர்களையோ, பைத்தியமான வைகளையோ, புறம்பாக்கப்பட்டவர்களையோ, தேர்ந்தெடுப்பதில்லை! ஆனால் நம்மையோ தேவன் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் அவயவமாய் இருக்கும்படி தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாரே! அப்படியே அவர் ஓர் புத்தி சாலியைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும், அவன் தன் உலக புத்திசாலி ஞானத்தை முழு இருதயமாய் ஒதுக்கிவிட்டு ‘பைத்தியக்காரன்போல’ ஆகும்வரை (1கொரி.3:18), அவனைத் தேவன் கிறிஸ்துவின் சரீரம் கட்டப்படுவதற்கென உபயோகிக்கவே முடியாது. இதனிமித்தமே, இயேசுவானவர் கல்வி அறிவில்லாத செம்படவர்களைத் தன் அப்போஸ்தலர்களாய் இருக்கும்படி தேர்ந்தெடுத்தார். குறிப்பாய், வேதகலாநிதி வித்தகர்களையோ அவர் பகிரங்கமாய் அலட்சியம் செய்தார்! இன்றைய கிறிஸ்தவம், கிறிஸ்துவின் சிந்தையை அறிந்து கொள்ளாததினாலேயே, வேதாகம கல்லூரிக்கும்; அதன் பட்டங்களுக்கும்; பட்டப் பெயர்களுக்கும் அதிக மதிப்பைத் தருகின்றது. இது எதைக்காட்டுகின்றது? இவர்கள், இயேசு மற்றும் அப்போஸ்தலர்களின் உபதேசத்திற்கு நேர் விரோத எதிர்முனையில் இருக்கிறார்கள் என்பதையே தெளிவுபட காட்டுகின்றது. இன்று நாம் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தைக் கட்டவேண்டுமென்றால், கிறிஸ்தவ போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு சபையின் நடுவில் உட்கார இடம் தேடும் ‘மனுஷீக மேன்மையின் மலஜல்’ அருவருப்புகளை குழி தோண்டிப்புதைப்பதற்கு “சிறுகோலைத்” தீவிரம் செயல்படுத்தியே ஆக வேண்டும். இப்படிச் செய்வதற்கு நாம் உண்மையற்றவர்களாய் இருப்போமென்றால், நாம் “பரிசுத்த மணவாட்டி யென” கட்ட ஆரம்பித்த செயல், முடிவில் “அசுத்த வேசியாகவே” நிறைவு பெறும்!

வேசிமார்க்க கிறிஸ்தவத்தை நோக்கி, நடைபோடும் இன்றைய பாஸ்டர்களும் சபைத்தலைவர்களும், ஜனங்களை மகிழ்வுட்டி அவர்களில் ஒருவரும் புண்பட்டு விடாதபடி பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். இவ்விதமாகவே, இந்த சபையில் ‘நிந்தையை’ கவனமாய் திசை திருப்பி அனுப்பி விடுகிறார்கள்!!

ஏன் இவ்வாறு செய்கிறார்கள்? ஏனென்றால் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தை மூடிக்கொள்வதற்கென்றே தேவன் நிந்தையைத் தருகின்றார் என்பதை இவர்கள் இன்னமும் காணவில்லை, அவ்வளவுதான்!

“சிலுவையின் உபதேசத்தினால்” ஞானிகளின் ஞானத்தையும் புத்திசாலிகளின் புத்தியையும் அழிப்பேன் என தேவன் தீர்மானமாய் இருக்கிறார் (1கொரிந்தியர்.1:18,19). சபையில் நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய உறுதியான ஸ்தானம் இதுவே ஆகும்.

தேவன்மேல் உண்மையான தாகம் இல்லாமல், நல்ல பிரசங்கங்களை கேட்க மாத்திரமே விருப்பம் கொள்ளும் பணக்காரர்களாலும்; நாகரீக வான்களாலும்; மிடுக்கு நிறைந்தவர்களாலும் சபை நிரம்பி விடாதபடி, தேவன் அநாகரீகமும் கரடு முரடும் நிறைந்தவர்களைக் கொண்டே தன் சபையை தேவன் காக்கிறார். இதை எங்கள் சொந்த அனுபவத்திலேயே கண்டிருக்கிறோம். நாகரீகம் இல்லாத அநேகரைக் கொண்ட ஓர் சபையில், நாகரீக மிடுக்கு நிறைந்தவர்கள் தங்களைப் பூரணமாய் சபையில் ஒப்புக்கொடுக்க மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இவ்விதமாகவே தேவன் தன் சபையை ‘கலப்படமான’ திரள் கூட்டமாய் ஆகிவிடாதபடி பாதுகாக்கிறார். நிந்தை நமக்கு இரட்சிப்பாயும் மாறுகின்றது. எப்படியெனில் சரீரத்தில் பெலவீனமான அவயவத்திற்கு, தேவன் கனமான ஊழியத்தைக் கொடுத்து, சபையானது மனுஷர் பார்வையில் மேன்மையாய் இராதபடிக்கு அதைப் பாதுகாக்கிறார் (1கொரிந்தியர்.12:22-25).

6. இயேசுவாகிய முதல் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் வாழ்க்கையில் நிந்தைதான் எஞ்சியது! பரிசுத்தத்தைப் பிரசங்கித்ததால் அல்ல! மார்க்கத் தலைவர்களின் மாய்மாலத்தை வெளியுரைக்க மாக்கியதால்.... கன்வனைர் யோல் சிலுவையில் தொடங்கிய அவரது மரணமும் நிந்தையே!

இயேசுவின் வாழ்க்கையில் ‘நிந்தை’ எப்போதும் காணப்பட்டது. இயேசு வாழ்வதற்கு ஓர் ஏழை தச்சனின் இல்லத்தையே பிதா தெரிந்தெடுத்தார்! அந்த வீடும், மோசமான ஜனங்கள் கொண்ட ஊராகிய நாசரேத்தில் அமைந்திருந்தது (யோவான். 1:45). ஓர் வாலிபனாய் இருந்த இயேசு ‘தவறாய்’ மரியாளிடம் பிறந்த குமாரன் என்ற அவமானத்தின் சின்னமாய் கருதப்பட்டார் (மாற்கு 6:3).

அவர் பிரசங்கிக்க ஆரம்பித்தபோது அவரை ஆர்வமாய் ஏற்றுக் கொண்ட ஜனங்கள், அவர் பிரசங்கத்தை முடித்தபோதோ அவரிடம் கோபம் கொண்டவர்களாய் உருமாறினர் (லூக்கா.4:22,28). பிரதான ஆசாரியர்களின், மார்க்கத் தலைவர்களின் மாய்மாலத்தை இயேசு உரித்து வெளியுரைக்கமாக்கியதால் அவர்கள் எப்போதும் ‘இயேசுவின் இரத்தத்தில்’ குறியாய் இருந்தனர்! அவர் பரிசுத்தத்தைப் பிரசங்கித்ததால் அவர்கள் அவரை வெறுக்கவில்லை. ஆனால் அவர் மனுஷிகப் பாரம்பரியங்களை அழித்து, மார்க்க மாய்மாலத்தை வெளியுரைக்கமாக்கியதினிமித்தமே வெறுக்கப்பட்டார் என்பதை கவனித்தீர்களா?

இன்று நாமும்கூட வெறும் பரிசுத்தத்தையே பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தால், கிறிஸ்துவின் நிந்தையைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் எப்போது ஒருவன் இயேசுவைப்போல மதப் பாரம்பரியங்களை அழிக்கத் தொடங்கி, மார்க்கதலைவர்களின் மாய்மாலத்தை உரித்து வெளியரங்கமாக்குகிறானோ, அப்போது இயேசு அடைந்தது போலவே அவனும் வெறுக்கப்பட்டு, உதாசினமாக்கப்பட்டு, தள்ளப்பட்டு, துன்பங்களை அடைவான்!

இயேசு தன் வாழ்க்கை முழுவதிலுமே “பாவிகளின் விரோதங்களுையே” சந்தித்தார் (எபிரெயர்.12:4). அவர் பள்ளி மாணவனாய் இருந்த போதும் அப்படித்தான்... தீர்க்கதரிசியாய் இருந்தபோதும் அப்படித்தான்... விரோதம், விரோதமே! இறுதியில் இவர்கள் இயேசுவை ஓர் சிலுவையில் அறைந்து, சிலுவையில் அறையப்படும் மற்ற குற்றவாளிகளைப் போலவே இவரும் ஒருவர் என ஜனங்கள் எண்ணும்படிச் செய்து விட்டனர். அப்படியிருந்தும், தான் சிலுவையில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜனங்களிடம் தன்னை நியாயப்படுத்த எந்த முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்ளவேயில்லை. ஆம், இந்த உலகம் கண்ட “முதல் கிறிஸ்துவின் சரீர்தின்” வாழ்க்கை சரிதை இப்படித்தான் நிறைவடைந்தது!

7. “நிந்தையினால் நிறைந்த இயேசு” (கிறிஸ்துவின் சரீரம்) மனுஷர் அபிப்பிராயத்திலிருந்து விடுதலையாகி, பிதாவின் பார்னையில் துவிர்த்து வளர்ந்தார்! இன்றும் “நிந்தை இயேசுவே” சுவைக்கு மாதிமியார் தந்தருவார்மூருக்கிறார்!!

இன்றையசபையும், முதல் கிறிஸ்துவின் சரீரம் சென்ற வழியாகவே செல்ல வேண்டியுள்ளது. உலகத்திற்கும், மாம்ச சிந்தை கொண்ட கிறிஸ்தவர்கள் கண்களுக்கும் முன்பாய் பிரபல்யமாய் காணப்படும் ஓர் கிறிஸ்தவம், உண்மையான விசுவாசத்திற்கு ஓர் போலியே ஆகும். இப்பூமிக்குரிய வாழ்வின் பரியந்தம் நாம் நிந்தையினால் மூடப்பட்டு வாழ்ந்திடவும் ஆயத்தமாய் இருக்க வேண்டும். சிலுவையில் தொங்கிய இயேசுவை குற்றவாளிகளில் ஒருவராக ஜனங்கள் எண்ணும்படி தேவன் அனுமதித்திருந்தால், இன்றைய கிறிஸ்துவின் சரீரமும் இதே வழியில் செல்ல வேண்டியதே அல்லாமல், இதைத் தவிர்ப்பதற்கு வேறு திட்டம் அவரிடம் கிடையாது.

ஜனங்களின் அபிப்பிராயத்திலிருந்து இயேசு எவ்வளவு விடுதலையாயிருந்தார் பார்த்தீர்களா? தன் பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கள்வர்களிலிருந்துதான் வேறுபட்டவன் என விளக்க வேண்டிய அவசியம் இயேசுவுக்கு இருக்கவில்லை! இயேசு பிதாவின் பார்வைக்கு முன்பாக மாத்திரமே துளிர்த்து வளர்ந்தார் என ஏசாயா கூறியது சிறிதும் மிகையாகாது (ஏசாயா 53:2). மற்றவர்கள் தவறாய் புரிந்துகொள்ளும் படியான சூழ்நிலைகளை தேவனே நம் வாழ்வில் அனுமதிக்கிறார். அச்சமயங்களில், மற்றவர்களின் அபிப்பிராயத்திற்கு அடிமையாயிருக்கும் நம் சங்கிலியை உடைப்பதற்கே தேவன் தீவிரித்திருக்கிறார் என்பதை நாம்

காண வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். அதற்கு மாறாக, நம்மை மற்றவர்கள் முன்பு ‘நம் நிலையை நியாயப்படுத்தி’ அச்சங்கிலியை மீண்டும் நம் கால்களில் பிணைத்து, தேவனுடைய நோக்கத்தை குலைத்துப் போட்டுவிடவே கூடாது!

தேவனுடைய மிகப்பெரிய ஊழியர்கள், மனுஷர் கண்களுக்கு முன் கவர்ச்சியற்றவர்களாகவே இருந்தனர். கொரிந்திய கிறிஸ்தவர்கள் பவுலைப் பற்றிக் கூறும்போது, அவன் தோற்றம் கவர்ச்சியற்றதும்; அவன் பேச்சுக்கள் அற்பமாயும் இருக்கிறது என்றார்கள் (2கொரி.10:10). சரித்திரக் கூற்றின்படி, பவுல் 5-அடி உயரமும்; வழுக்கைத்தலையும்; வளைந்த மூக்கும் உடையவராயிருந்தார் என்றே கூறுகிறது. இவ்வாறு தோற்றத்தில் அழகில்லாத பவுலைக் கொண்டுதான் தேவன் இவ்வுலகத்தை தலை கீழாகப் புரட்டி, அநேக தேசங்களில் தன் சபையை ஸ்தாபித்தார்.

உண்மையான ஒவ்வொரு சபையும் பரிசுத்தாவியின் வல்லமையை மாத்திரமே சார்ந்து நிற்கும். ‘அரைகுறையாய் மனந்திரும்பிய’ சினிமா நட்சத்திரங்கள், உயர் அதிகாரிகள், வியாபார அதிபர்களில் அகமகிழ்ந்து மேன்மை பாராட்டும் எந்த கிறிஸ்தவ சபையும், வேசிமார்க்க பாபிலோனையே கட்டுகிறவர்களாய் இருப்பர்! ஏனெனில் இந்த சபை ‘மதிப்பிற்குரியவர்களை நாடி’ நிந்தையை விலக்கி வைத்துக் கொண்டது! புதியஉடன்படிக்கையின் சபைக்கு, 2000-ஆண்டுகளுக்கு முன் இம்மண்ணில் நடந்த ‘முதல் கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய’ இயேசுவையே தேவன் மாதிரியாகத் தந்தருளினார். இதை நம் கண்கள் பிரகாசமடைந்து காண வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். “இந்த கிறிஸ்துவின் சரீரம்” தன் பிதாவிற்கு முடிவுபரியந்தம் உண்மை உள்ளவராயிருந்தார்! அதாவது, அவர் ஜீவியத்தின் கடைசி மட்டும் நிந்தை தங்கியிருந்தும், மனுஷர் அபிப்பிராயத்தை தேடாமல், தன் பிதாவிற்கு உண்மையாயிருந்தார்!! இதுவே உண்மையாய் இருக்கும் நாடும் எந்த ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கும், கிறிஸ்தவ சபைக்கும் நடந்தேறும்!!

உங்கள் தீர்மானங்களே உங்களை உருவாக்குகிறது!

தான் இந்த பூமிக்கு எதற்காக வந்தேன் என்பதை இயேசு இரத்தினச் சுருக்கமாய் ஒரே வசனத்தில் கூறினார்! “என் சித்தத்தின்படியல்ல, என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்யவே நான் வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்தேன்” என்பதே அந்த ஆச்சரியமான வசனமாகும்!! இப்பூமியில், இயேசு தன் ஜீவியத்தின் ஒவ்வொரு நாளையும் எவ்வாறு வாழ்ந்தார் என்பதை இவ்வசனம் நமக்கு மிக நேர்த்தியாய் விளங்கச் செய்கிறது.

இயேசுவினுடைய, நாசரேத்தார் 30 ஆண்டு ஜீவியம் “மறைவான வருஷங்கள்” எனப் பொதுவாய் கருதுகின்றார்கள். ஆனால், இந்த ஒரு வசனத்தின் மூலமாய், தன்னுடைய முப்பது ஆண்டுகளின் ஒவ்வொருநாளிலும் ‘அவர் என்ன செய்தார்’ என்பதை இயேசுவே வெளியரங்கப்படுத்தியிருக்கிறார்! ஆம், “அவர் தன்னுடைய சுயசித்தத்தை வெறுத்து தன் பிதாவின் சித்தத்தையே” ஒவ்வொருநாளும் செய்தார்!

நித்தியத்தில் இயேசு தன் பிதாவோடு பரலோகத்தில் வாசமாயிருந்தபோது, தன்னுடைய சுய சித்தத்தை வெறுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவருக்கு ஏற்படவில்லை! ஏனென்றால், அங்கு அவருடைய சித்தமும் பிதாவின் சித்தமும் ஒன்றாகவே இருந்தது! ஆனால், அவர் நம்முடைய மாம்சத்தை உடையவராய் இப்பூமிக்கு வந்தபோது, அவரது மாம்சத்தில் குடிகொண்டிருந்த சுயசித்தம், ஒவ்வொரு சமயமும் பிதாவின் சித்தத்தை நேருக்கு

முரணாய் எதிர்த்தே நின்றது! அந்த எல்லா சமயங்களிலும் இயேசு தன் பிதாவின் சித்தத்தை செய்து முடிப்பதற்கு “தன் சுய சித்தத்தை வெறுப்பதையே” ஒரே வழியாகக் கண்டார். இப்பூலோக வாழ்க்கை முழுவதும் இயேசு சுமந்த சிலுவை இதுதான்! ஆம், தன் சுய சித்தத்தை சிலுவையில் அறைந்து வாழ்ந்த வாழ்க்கை! இப்போது யாரெல்லாம் அவரைப் பின்பற்ற வாஞ்சிக்கிறார்களோ அவர்களும் தன்னைப் போன்று அனுதினமும் சிலுவையெடுத்துப் பின்பற்றி வரும்படியே கருத்துடன் அழைக்கிறார்.

இவ்வாறு விடாஉறுதியுடன் இயேசு தன் சுயசித்தத்தை வெறுத்த வாழ்க்கையே அவரை ஓர் ஒப்பற்ற ஆவிக்குரிய புருஷனாக உருவாக்கி மேன்மைபடுத்தியது! இன்று நாமும் ஆவிக்குரியவர்களாய் உருவாகுவதற்கு “நம் சுய சித்தத்தை வெறுக்கும் அந்த ஒரே வழியே” நம் ஒவ்வொருவருக்கும் கையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நம் ஜீவியத்தின் ஒவ்வொருநாளும் பலதரப்பட்ட விஷயங்களைக் குறித்து நாம் தீர்மானங்கள் எடுக்கிறோம். நம் பணத்தை எவ்வாறு செலவழிப்பது? உபரி நேரத்தை எவ்விதம் கழிப்பது? பிறரிடம் அல்லது பிறரைப்பற்றி எவ்விதம் பேசுவது? குறிப்பிட்ட கடிதத்திற்கு எவ்வாறு பதிலளிப்பது? ஒருவருடைய நடத்தைக்கு எங்ஙனம் பிரதிபலிப்பது? தேவனுடைய வார்த்தையைப் படிப்பதற்கு எவ்வளவு நேரம் செலவழிப்பது? ஜெபத்திற்கு எவ்வளவு நேரம் செலவழிப்பது?.... போன்ற அநேக கேள்விகளுக்கு ஒவ்வொருநாளும் நாம் தீர்மானங்களை எடுக்கிறோம். இவ்வாறு காலை துவங்கி இரவுவரை நம்மைச் சுற்றியுள்ள ஜனங்களின் வார்த்தைகளுக்கோ அல்லது நடத்தைகளுக்கோ ஏற்ப நாம் ஏதாகிலும் பதிலுக்குப் பிரதிபலிக்கிறோம். இதுபோன்ற சமயங்களில் ஒவ்வொரு நாளும் குறைந்தது 20 அல்லது 30 தீர்மானங்களாவது நாம் எடுக்கத்தான் செய்கிறோம். அந்த ஒவ்வொரு தீர்மானங்களில்: 1)நம்மை நாமே பிரியப்படுத்துவதற்கோ 2)அல்லது, தேவனைப் பிரியப்படுத்துவதற்கோ ஆகிய இரண்டில் ஒன்றைத்தான் நாம் நிறைவேற்றுகிறோம்.

நாம் பிரதிபலித்திடும் அநேக கிரியைகள் நம் மனமறிந்து தீர்மானித்த கிரியைகளாய் இருப்பதில்லை. அவ்வாறிருப்பினும் அக்கிரியைகளை 1)நம்மைப் பிரியப்படுத்துவதற்காகவோ 2)அல்லது தேவனை மகிமைப் படுத்துவதற்காகவோ செய்கிறவர்களாய் இருக்கிறோம். இவ்வாறு நம்மை அறியாமலே பிரதிபலித்திடும் கிரியைகளின் தன்மையானது, நாம் அறிந்து முடிவெடுக்கும் தீர்மானங்களின் அடிப்படையிலேயே நிர்ணயம் செய்யப் படுகின்றது! ஆகவே முடிவாக, நம் தீர்மானங்களின் மொத்த கூட்டுத் தொகையின் அளவே, நாம் ஆவிக்குரியவர்களா? அல்லது மாம்சத்திற்குரியவர்களா? என்பதை நிர்ணயம் செய்யும் அளவுகோலாய் இருக்கிறது.

நாம் முதலாவது மனந்திரும்பி வந்தபோது, தீர்மானித்த பல்வேறு தீர்மானங்களை சற்று எண்ணிப்பாருங்கள். அந்நாள் முதற்கொண்டு யாரெல்லாம் தங்கள் மனதறிந்து தொடர்ச்சியான விடா உறுதியுடன் ஒவ்வொரு

நாளும் தங்கள் சுயத்தை வெறுப்பதற்கும்! தேவனுடைய சித்தம் மாத்திரமே செய்வதற்கும்!.... ஆயத்தமாய் இருந்தார்களோ, அவர்களே ஆவிக்குரிய புருஷனாய் அல்லது ஸ்திரீயாய் மாறியிருக்கிறார்கள். இதற்கு நேர்மாறாக, தங்கள் பாவமன்னிப்பில் மாத்திரமே அகமகிழ்ந்து விட்டு, தங்களின் எஞ்சிய ஜீவியத்தில் தங்களைப் பிரியப்படுத்தும்படி வாழ்ந்தவர்கள், மாமசத்திற் குரியவர்களாய் தேங்கித் தங்கிவிட்டனர். இவ்வாறு அவரவர்கள் எடுக்கும் தீர்மானங்களே இறுதியில் அவர்கள் எத்தகையவர்களாய் மாறுவார்கள் என்பதை நிர்ணயம் செய்கிறது!

நீங்கள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என விரும்பினீர்களோ ‘அதே’ தாழ்மைக்குள்ளும்! ‘அதே’ பரிசுத்தத்திற்குள்ளும்! ‘அதே’ அன்பிற்குள்ளும்! இன்று நீங்கள் வந்து விட்டீர்கள்! அதற்கெல்லாம் காரணம், கடந்த வருடங்களில் உங்கள் வாழ்வின் பல்வேறு சூழ்நிலைகளின் மத்தியில், நீங்கள் எடுத்துக்கொண்ட உறுதியான தீர்மானங்களேயாகும்!

உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மையை ஒருவன் என்றோ ஒருநாள் தேவனோடு உறவுகொண்டபடியால் அடைந்துவிட முடியாது! மாறாக, சுயத்திற்கு மரிக்கும் வழியைத் தெரிந்துகொண்டு தேவனுடைய சித்தத்தை நாள்தோறும், வாரங்கள்தோறும், வருடங்கள்தோறும் விடாஉறுதியுடன் செய்து முடிப்பவனே உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மையை அடைவான்! உதாரணமாய், கிறிஸ்துவிடம் ஒரேநாளில் மனந்திரும்பிவந்த இரண்டு சகோதரர்களின் ஆவிக்குரிய நிலையை சுமார் 10 - வருடங்களுக்குப் பிறகு எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். இந்த இரு சகோதரர்களில் ஒரு சகோதரன் ‘ஆவிக்குரிய பகுத்தறியும் தன்மை கொண்ட’ முதிர்ச்சியடைந்த சகோதரனாய் இருக்கிறபடியால், அவரிடம் சபையின் அதிகமான பொறுப்புகளை தேவன் ஒப்படைக்க முடிகிறது! அடுத்த சகோதரனோ, இவ்வித பகுத்தறியும் தன்மையில்லாதபடியால், இன்னமும் பிறர்தான் இச்சகோதரனை போஷித்து உற்சாகப்படுத்த வேண்டிய ‘குழந்தை’ நிலையில் இருக்கிறான். இந்த இருவருக்குள்ளும் காணும் இவ்வளவு பெரிய வித்தியாசத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம் யாது?

இதோ அந்த விடையைக் கேளுங்கள்: இவர்கள் தங்களின் 10 வருட கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருநாளும் எடுத்துக்கொண்ட சின்னச் சின்ன தீர்மானங்களேயாகும்!

இதே வித்தியாச நிலையில், இன்னும் அடுத்த 10 வருடங்கள் கடந்து சென்றால், அவர்களுக்குள் காணும் வித்தியாசம் ‘பளிச்சென்று’ காணும் பெரிய வித்தியாசமாகவே இருக்கும்! முடிவில் இந்த இரு சகோதரர்களும் நித்தியத்திற்குச் செல்லும்போது இவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளும் மகிமையின் வித்தியாசம், பிரகாசிக்கும் 2000 வாட்ஸ் பல்பிற்கும்; மங்கி எரியும் 5 வாட்ஸ் பல்பிற்கும் இடையில் காணும் வித்தியாசத்தைப் போன்றதாயிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை! இவ்விதமாகவே, “மகிமையிலே ஒரு நட்சத்திரத்திற்கு இன்னொரு நட்சத்திரம் விசேஷித்திருக்கிறது” (1கொரி.15:41) என வாசிக்கிறோம்.

இவ்வித நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு, மற்றுமொரு வாழ்க்கை சூழ்நிலையை உதாரணமாய் எடுத்துப்பாருங்கள். நீங்கள் ஒரு வீட்டிற்குச் செல்லுகிறீர்கள்! அவ்வேளையில் உங்களோடு அமர்ந்திராத (உங்களுக்கு பிடிக்காத!) சகோதரனைக் குறித்து ஏதோ ஒன்றை எதிர்மறையாய் கூறுவதற்கு நீங்கள் சோதிக்கப்படுகிறீர்கள். இவ்வித சூழ்நிலையில் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? அச்சோதனைக்கு நீங்கள் இணங்கி புறங்கூறி விடுவீர்களா? அல்லது உங்களை நீங்கள் வெறுத்து வாய்மூடி இருப்பீர்களா? இப்படியெல்லாம் வாய்மூடி இருக்க வேண்டுமா என்ன?..... பழைய ஏற்பாட்டின் நாட்களில் சம்பவித்தது போல் பிறரைத் தீமையாய் பேசும் ஒருவனுக்கு குஷ்டரோகமோ அல்லது புற்றுநோயோ தேவனால் இப்போது ஏற்படுவதில்லையே! காரியம் இப்படியாய் இருப்பதால்தான், இன்று அநேகர் இதுபோன்ற பாவத்தினால் தங்கள் ஜீவியத்திற்கு எவ்வித அழிவும் ஏற்படாது என எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் அந்தோ! அநேக சகோதர சகோதரிகள் நித்தியத்திற்குள் பிரவேசிக்கும்போதுதான், தங்களைப் பிரியப்படுத்தும்படி நடந்துகொண்ட ஒவ்வொருநேரமும், “தங்களையே அழித்துக்கொண்ட” உண்மையை அறிந்து அதிர்ச்சி அடைவார்கள். அப்போதுதான் அவர்கள் தங்களின் கடந்த கால பூமிக்குரிய ஜீவியத்தில் எப்படியெல்லாம் தங்கள் வாழ்க்கையை வீணாக்கி விட்டோம்! என உள்ளம் வருந்துவார்கள்.

இவ்வாறு தன்னைத்தானே பிரியப்படுத்தி வாழும் ஜீவியம் ஒருவனுடைய வாழ்க்கையில் எத்தனையோ பகுதிகளில் சம்பவிக்க முடியும். உதாரணமாய் “புசித்தல்” என்ற நம் வாழ்வின் முக்கியப் பகுதியை சீர்தூக்கிப் பாருங்கள். ஒரு சூழ்நிலையில், உங்களுக்குப் பசிக்காவிட்டாலும் வாய்க்கு ருசியான தீனிகளை வாங்கிப் புசிப்பதற்கு பணம் செலவழித்திட நீங்கள் தீர்மானம் செய்கிறீர்கள். அவ்வாறு வாங்கிப் புசிப்பதில் நிச்சயமாய் எவ்வித பாவமோ அல்லது தவறோ இல்லை! ஆனால் அந்தச் சூழ்நிலை, உங்கள் ஜீவியமுறையை வெளிப்படுத்து வதாகவே உள்ளது. ஆம், உங்களிடம் பணம் இருக்கிறபடியால் உங்களுக்குப் பிடித்தமானதை ‘தேவை இருந்தாலும் இல்லா விட்டாலும்’ வாங்கிக் கொள்கிறீர்கள். அதாவது, உங்கள் விருப்பத்தையே நீங்கள் இப்போது நிறைவேற்றிவிட்டீர்கள்

இவ்வாறு உங்கள் சொந்த விருப்பத்தின்படியெல்லாம் வாழ்ந்து கொண்டு, நீங்கள் கூட்டங்களுக்கு ஒழுங்காய் சென்று, ஒவ்வொரு நாளும் தவறாமல் வேதம் வாசிப்பதால் உங்களுக்கு முடிவில் என்ன பலன் கிட்டும?

இவ்வித வாழ்க்கை வாழும் நீங்கள் இரட்சிப்பை இழக்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் நிச்சயமாய் தேவனுக்கே பிரியமாய் வாழ வேண்டிய இந்த ஒரே ஒரு வாழ்க்கையை நீங்கள் வீணாக்கி விட்டீர்கள்! என்ற உண்மையை இன்று அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

ஆனால், இன்னொரு சகோதரனோ மேற்கண்ட ‘தான் தோன்றி’ வாழ்க்கை கோலத்திற்கு முற்றிலும் வித்தியாசமாய் ஜீவிக்கிறார்! ஆம், அவர்

தன்னுடைய சரீரத்தை கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைப்பதற்கு தீர்மானம் செய்தவராய் இருக்கிறார். அவருக்குப் பசியில்லாத நேரத்தில் தேவையில்லாமல் எதையும் புசிக்கக் கூடாது என தீர்மானம் செய்கிறார்! தனக்குப் பிரியமான.... ஆனால், அது தேவையற்றதாய் இருந்தால், அந்தப் பொருட்களை வாங்காதிருக்கும்படியும் தீர்மானம் செய்கிறார்! தேவனோடு நேரம் செலவழிப்பதற்கு, ஒவ்வொருநாளும் குறைந்தது 15 நிமிடங்கள் முன்கூட்டியே எழுந்திருப்பதற்கும் தீர்மானம் செய்கிறார்! மேலும், தன்னிடம் யாராகிலும் கோபமாய் பேசினால் அவரிடம் மென்மையான பதிலைப் பேசுவதற்கும் தீர்மானிக்கிறார்! அன்பிலும் நற்குணத்திலும் எப்போதும் நிலைத்திருக்க வேண்டும் எனவும் தீர்மானிக்கிறார்! செய்திதாளில், தன்னுடைய இச்சைகளைத் தூண்டி விடும் சில குறிப்பிட்ட செய்திகளை வாசிக்காமல் இருப்பதற்கும் தீர்மானம் செய்கிறார்! எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் தன்னை எவ்விதத்திலும் நியாயப்படுத்தாமல் தன்னைத் தானே தாழ்த்துவதற்கும் தீர்மானிக்கிறார்! உலகத்தின்பால் ஈர்க்கச்செய்யும் சில குறிப்பிட்ட நட்புறவுகளை விட்டு விலகவும் தீர்மானிக்கிறார்! இவ்வாறு தொடர்ச்சியாய் விடா உறுதியுடன், தன்னைப் பிரியப்படுத்த வேண்டுமென்றிருந்த தன் சுய சித்தங்களை வெறுப்பதற்கு இவன் தீர்மானித்த படியால், இப்போது தேவனை மாத்திரமே பிரியப்படுத்துவதற்கே அவனுடைய சித்தம் மிக வலிமை பெற்றதாய் விளங்குகிறது!!

இத்தகைய மனிதன் தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொரு சின்ன விஷயங்களிலும் உண்மையாய் இருக்கிறபடியால், சில வருடங்களுக்குள்ளாகவே ஓர் நம்பிக்கைக்குரிய தேவ மனுஷனாய் மேன்மை பெறுகிறான். இந்த மேன்மையை தன் வேத அறிவினால் பெறாமல், “தன்னைத்தானே விரியப்படுத்தாமல் தேவனையே விரியப்படுத்த வேண்டும்” என தன் வாழ்வின் சூழ்நிலையில் சின்னச்சின்ன தீர்மானங்கள் எடுப்பதற்கு உண்மையாய் இருந்ததினிமித்தமே, இந்த மேன்மையைக் கண்டடைந்தான். காரியம் இவ்வாறிருப்பதால் இனியும் நீங்கள் **பெலஹீன-சித்தம் கொண்ட** (weak-willed) ‘தான் தோன்றி’ மனுஷராய் இல்லாதிருக்க விழித்துக் கொள்ளுங்கள்! எப்போதும் தேவசித்தம் செய்வதற்கே உங்கள் சித்தத்தை அப்பியாசப்படுத்துங்கள். ஏனெனில் முதிர்ச்சியடைந்த கிறிஸ்தவர்கள் “நன்மை தீமை இன்னதென்று பயிற்சியினால் (அநேக ஆண்டுகளாய் தங்கள் சித்தத்தை சரியான திசைக்கு நடத்தும் அப்பியாசத்தினால்) பகுத்தறியத் தக்கதாக முயற்சி செய்யும் ஞானோந்திரியங்களை உடையவர்கள்” என எபிரெயர் 5:14 தெளிவாகக் கூறுகிறது. இதை விளக்குவதற்காக பயன்படும் ஓர் உதாரணத்தைக் கேளுங்கள். இரண்டு குண்டு மனிதர்கள் தங்களின் ‘தோலா-தொப்புளா’ என்றிருக்கும் ஊளைச் சதையை குறைப்பதற்கென டாக்டரிடம் சென்றார்கள்! அந்த டாக்டர் அடுத்த 12 மாதங்களுக்கு தொடர்ச்சியாக சில அப்பியாசங்களைச் செய்யும்படி ஆலோசனை கூறி அனுப்பி விட்டார். இந்த இருவரில் ஒருவன் அந்த அப்பியாசங்களை ஒவ்வொருநாளும் ஒழுங்காக கடைப்பிடித்து, பருமன் குறைந்த, வலுவான சதைகளைப்

பெற்றான். ஆனால் இன்னொரு மனிதனோ சில நாட்கள் மாத்திரமே அப்பியாசங்களை செய்துவிட்டு, பின் சற்று மந்தமாகி.... முடிவில் தன் முயற்சிகளையே விட்டுவிட்டான். இவ்வித கட்டுப்பாடற்ற அவனது நடத்தையினால் அவனுடைய ‘பாணை-வயிறு’ மேலும் மேலும் கொழுத்துப்போய் முடிவில் காலத்திற்கு முன்பே மரித்துப் போனான்! இந்த உதாரணத்தின்படி 1) நாம் நம்முடைய சித்தத்தை தேவ சித்தம் செய்வதற்கு வலிமையுள்ள தாக்கும்படி அப்பியாசப்படுத்தலாம். 2) அல்லது, நம் சுயசித்தம் அப்படியே இருந்து விடும்படி அனுமதித்து, ஊளைச்சதை போன்ற நம் பெலஹீனமான சித்தத்தை சாத்தான் தனக்குச் சாதகமாய் கையாண்டிட விட்டுவிடலாம். ஆ, இது பரிதாபம்!

ஒருசமயம் ஓர் இளம் தேவ ஊழியனைக் குறித்த மிக நல்ல சாட்சி கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்பட்டது: அந்த சகோகரன் தன்னுடைய டெலிவிஷனில் நல்ல நிகழ்ச்சி நிரல்களை மாத்திரமே பார்ப்பவராய் இருந்தாலும், ஒரு நாள் தான் டெலிவிஷனை பார்ப்பதற்கு அதிக நேரம் செலவு செய்வதாக உணர்ந்தார்! உடனே தன்னுடைய டெலிவிஷன் பெட்டியை விற்று விடுவதற்கு தீர்மானித்தார்! அதுமாத்திரமல்ல, இவ்வளவு நாட்களும் தான் டெலிவிஷன் பார்ப்பதற்கு எவ்வளவு நேரம் செலவழித்தாரோ அவ்வளவு நேரத்தை, ஒவ்வொருநாளும் தன் ஜெப நேரத்தோடு கூட்டி வைத்து ஜெபித்திட தீர்மானித்தார்! இந்த சிறிய தீர்மானத்தை அவர் கைக்கொண்ட தினால் கிட்டிய நேரடி பலன் யாதெனில் “தேவன் அவருக்கு ஓர் ஊழியத்தை ஒப்படைத்து, அதன் மூலம் ஆயிரக்கணக்கானவர்களை” ஆசீர்வதித்தார்!

“நாங்கள் டெலிவிஷனில் நல்ல நிகழ்ச்சிகளை மாத்திரமே பார்க்கிறோம்! இதில் எவ்வித தவறும் இல்லை!” எனக் கூறுபவர்களே சற்றே கவனியுங்கள்.... ஆம், இதுபோன்றவர்களுக்கு பொறுப்பான ஊழியங்களை தேவன் ஒப்படைக்கவில்லை என்ற உண்மையை நீங்களே எளிதில் கண்டு கொள்ள முடியும்.

ஏனெனில், தேவன் “தம்மைத் தீவிரமாய் தேடுகிறவர்களுக்கே, அவர்களுக்கு மாத்திரமே, பலன் அளிக்கிறவராய் இருக்கிறார்” என்றே வேதம் கூறுகிறது. இவ்வாறு, உங்கள் வாழ்வின் பகுதிகளாகிய உணவு, பணம், தூக்கம், வாசித்தல்.... போன்றவைகளில் உங்களை நீங்களே வெறுப்பதற்கோ அல்லது உங்களைப் பிரியப்படுத்திக் கொள்வதற்கோ நீங்கள் தீர்மானித்த ஏராளமான சிறுசிறு தீர்மானங்களே இன்றைய உங்களின் வளர்ச்சியை நிர்ணயித்துள்ளது!

காலம் சீக்கிரமாய் நம்மை கடந்துச் செல்கிறது! தங்கள் ஜீவிய நாட்களில் தனக்குத்தானே பிரியமாய் வாழ்ந்து ‘நாற்பது வயதை’ கடந்தவர்கள்.... தேவனுக்காக அதிக பணியாற்ற இனி எதிர்பார்த்திட முடியாது! ஏனெனில் இவர்கள் தங்கள் ஜீவியத்தின் செழுமையான வருஷங்களை வீணாக்கி விட்டார்கள்! கடந்த ஆண்டுகளின் ஜீவியம் உங்களை விட்டுப்போய்விட்டது... நிரந்தரமாய் போய்விட்டது! நீங்கள்

இழந்த வருடங்களை சர்வவல்ல தேவன்கூட உங்களுக்கு மீட்டுத்தர முடியாது. ‘இருப்பினும்’ இப்போதாவது நீங்கள் மனந்திரும்பிவிட்டால், உங்களின் எஞ்சியுள்ள இரண்டாவது பாதி வாழ்க்கையில் தேவனுக்கென்று ‘ஏதாகிலும்’ பிரயோஜனமான ஊழியங்களைச் செய்திட இன்னமும் வாய்ப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறது! காரியம் இவ்வாறிருப்பதால், இன்னமும் தங்கள் வாலிப வருடங்களில் வாழ்பவர்களுக்காகவே நான் இப்போது பிரதானமாகப் பேச விரும்புகிறேன். வாலிபனே, நான் சொல்லப்போகும் இவ்வார்த்தைகளுக்கு கவனமாய் செவிகொடுங்கள், “தேவன் உங்களை ஆசீர்வதித்து, மற்ற அநேகருக்கு நீங்கள் ஆசீர்வாதமாய் மாறிடவே அவர் விரும்புகிறார். நீங்கள் வளர்ந்து 30 அல்லது 35 வயதை அடையும் பொழுது, தேவன் தன்னுடைய சபையின் ஓர் முக்கியமான ஊழியத்தை உங்களிடம் ஒப்படைக்கவும் விரும்புகிறார். ஆனால், அவரின் இந்த வாஞ்சை உங்களில் நிறைவேறி முடிவதற்கு.... உங்களின் அடுத்த 10- ஆண்டுகால ஜீவியத்தில், தேவனுடைய பார்வையில் உண்மையுள்ளவர்களாய் காணப்படுவீர்களா? நீங்கள் இன்றுவரை எவ்வளவுதான் வீழ்ச்சி அடைந்திருந்தாலும், இப்போதிருந்தே நீங்கள் உண்மையுள்ளவர்களாய் வாழ்ந்துவிட தீர்மானித்து விட்டால், நித்தியத்தில் நீங்கள் மனம் வருந்த வேண்டிய நிலை ஏற்படாது. வாழ்க்கையின் பொறுப்பை உணர்ந்து விழித்துக் கொள்ளுங்கள்! தன் மாம்சத்தின் நாட்களில் நாசரேத்தூரில் ஒரு வாலிபனாய் இருந்த இயேசு எங்ஙனம் வாழ்ந்தார் என்பதை அடிக்கடி சிந்தித்துப் பார்த்து அவருடைய மாதிரியையே நீங்களும் பின்பற்றுங்கள்!

அன்பான வாலிபனே, உங்களுக்கு நீங்கள் கீழ்கண்டவாறு கூறுங்கள்: “நான் இந்த பூமியில் பிறந்ததின் நோக்கமே என் சுயசித்தத்தை வெறுத்து என் பரமபிதாவின் சித்தத்தை செய்வதற்கே ஆகும்!”

இவ்வாறு நான் உங்களிடம் கூறிய இந்த முக்கியமான செய்தியை நீங்கள் உடனடியாக அவ்விதமே ஜாக்கிரதையாய் மனதில் கொள்வதற்கு, பிசாசு எளிதில் அனுமதித்து விடுவான் என நீங்கள் எண்ணுகிறீர்களா? இல்லை! இவ்வேளையில் உங்களிடம் வந்து, “ஏன் அவசரம்? உனக்குத்தான் இன்னமும் ஏராளமான வருடங்கள் உள்ளதே!” என ஒதுவான். மேலும் “இவ்வளவு விழிப்பான ஜீவியம் அவசியமில்லை.... நீ ஜாலியாகவே இருக்கலாம்....” என்றும் உங்கள் சுயத்தை மகிழ்விக்கும் படி தொடர்ந்து பேசுவான்! ஏன்? ஏனென்றால், உங்களுடைய அடுத்த 20-ஆண்டு வாழ்க்கையில் இலக்கைவிட்டு விலகிச்செல்லும்படி நடத்தி..... எல்லாம் காலதாமதம் ஆனபின்புதான், நீங்கள் ‘அலறியடித்து’ விழித்துக்கொள்ள அவன் விரும்புகிறான். அன்பார்ந்த வாலிப சகோதரனே, இன்னமும் சாத்தானுடைய வஞ்சகத்திற்கு நீங்கள் பலியாகிவிட வேண்டாம்! தேவன் உங்களுக்கு இந்த ஒரே ஒரு வாழ்க்கையைத்தான் தந்திருக்கிறார்! உங்கள் காலமும் வேகமாய் கடந்து செல்கிறது! இந்த அரிய ஜீவியத்தை வீணாக்கி விடாதீர்கள்!!

இவ்வித ஓர் கட்டுப்பாடான, முழு இருதயமான ஜீவியம் செய்வதற்கு உங்களைச் சுற்றியுள்ள எண்ணற்ற விசுவாசிகள், ஏன்... புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தை நன்றாய் விளங்கிக் கொண்டோம் என கூறுபவர்கள்கூட ஆர்வமற்றிருப்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள். அவர்களை நீங்கள் நியாயந்தீர்க்க வேண்டாம்! ஓர் பரிசேயனாய் மாறி அவர்களை உதாசீனம் செய்யவும் வேண்டாம்... அவர்களை விட்டு விடுங்கள்! ஆனால் நீங்களோ, அவர்களுடைய மாதிரியை ஒருக்காலும் பின்பற்றி விடாதீர்கள்! அவர்களுக்கு நீங்கள் வேறுபட்டவர்களாய் நின்று, இயேசு மாத்திரமே உங்களுடைய மாதிரியாகத் திகழட்டும்! உங்கள் வாழ்க்கையில் உங்களுக்கென ஓர் அழைப்பு உள்ளது. இந்த பூமியில் நீங்கள் எதை இழந்தாலும் இந்த அழைப்பை இழப்பதற்கு ஒருக்காலும் சம்மதித்து விடாதீர்கள். கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்திற்கு முன்பாக உங்கள் ஜீவியத்திற்கான கணக்கை ஒப்படைக்கும் அந்த நாளை அடிக்கடி சிந்தித்துக் கொள்ளுங்கள்!!

ஆகவே சகோதரனே, சகோதரியே, இதுவரை நீங்கள் இழைத்த உங்கள் வாழ்வின் மதியீனமான பிழைகளை மறந்து விட்டுவிடுங்கள்.

உங்கள் பாவங்களுக்காய் ஆழமாய் மனம்திரும்பிவிட்டு, இனிவரும் நாட்களிலாவது முழு இருதயம் கொண்டு வாழுங்கள்!

கடந்தகால உங்கள் ஜீவியத்தை தேவன் மன்னித்து அதை இப்போது நீக்கிவிட்டார். இந்த தக்கவேளையில் போய் உங்கள் தோல்விகளுக்காய் துவண்டு மயங்கிவிடாதீர்கள்! அப்படியெல்லாம் நீங்கள் துவண்டு விட்டால், மீதமுள்ள உங்கள் ‘எதிர்கால ஜீவியத்தில்’ தொடர்ந்து தவறான பாதையிலேயே இழுத்துச் செல்லப்படுவீர்கள்! மாறாக, இந்நாள்வரை நீங்கள் அடைந்த தோல்விகள், “நான் இருக்கிறது தேவ கிருபையினாலே இருக்கிறேன்” என்ற உணர்வைத் தந்திடவே உதவுவதாக! இந்த உணர்வு தான், தேவனுக்கு முன்பாக உங்கள் முகத்தை புழுதியில் புதைத்து வாழ்வதற்கு உங்களை உந்தித் தள்ளும்!

“ஓர் உண்மையான தேவ மனுஷனாய் அல்லது தேவ மனுஷியாய் மாறியே தீருவேன்!” என்ற உறுதியான தீர்மானத்தை இன்றே தீர்மானித்து விடுங்கள்!!

